

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi | Sayı: 185 | Mayıs 2014 | 2 TL | ISSN: 1302-7506

1 Mayıs 2014 üzerine

**"Kimin
Hükmü
Kime
Geçerli!"** sf: 4-7

An GEZİ' yle buluşacak
Özgürlüğümüzün teminatı
İSYAN'larımız Olacak!

Merhaba,

Dergimizin Mayıs sayısı ile birlikte yeniden bir aradayız...

39 bin polis ve 50 den fazla TOMA ile Taksim 1 Mayıs'ını yasaklayabileceklerini sananlara bir cevaptı İstanbul'un tüm sokaklarının zapt edilmesi. Kitleler tarafından zapt edilen sokaklardan yükselen İsyani, Gezi'nin birinci yıl dönümünün de "mücadeleye devam" sloganlarıyla, kızıl bir tonda geçeceğinin en somut göstergesi oldu.

Gezi İsyani'yle birlikte devam edilen mücadelenin elbette kökeni çok daha "eski"den, kızılığ ise mayıs ayında şehit düşen Denizlerden, Haki Karer ve Dörtlerden, Komünist önder İbrahim Kaypakkayadan geliyordu.

Bizde Yeni Demokrat Gençlik dergisi olarak mayıs ayının kızılığını, saman kağıdı dergimize taşımaya çalıştık, elbette direnişin içerisinden seslenebildiğimiz, kitleyle bütünleşebildiğimiz kadarıyla.

Kitlelerle bütünleşebilmek ve toplumsal pratikten beslenme dediğimizde, genç yaşında ortaya koyduğu tezleriyle çığır açan İbo' dan bahsetmemiz gerekiyor. Kemalizm, Ulusal sorun, sosyo ekonomik yapı tahlili ve Türkiye'deki devrimin yolu gibi konularda verdiği ideolojik mücadeleyle Türkiye emekçilerine nefes olan İbrahim Kaypakkaya'ya ilişkin hazırlığımız yazı dizisini bu sayımızda bulabileceksiniz.

Ayrıca yukarıda bahsini ettiğimiz ana yazılarımıza ek olarak, Amed' de 130 DEDAŞ işçisinin 13 günlük direnişine ve geçtiğimiz ay veda ettiğimiz Gabriel Garcia Marquez'e dair yazılarımızı da mayıs ayı sayımızda paylaşıyoruz.

Bir sonraki sayımızda görüşme dileğimizle...

Umutla ve Dirençle

İsyani.....	2-3
1 Mayıs.....	4- 7
Bir Türkiye Gerçeği Dershaneler	10
Forum.....	14-15
DEDAŞ Direnişinin Öğrettikleri.....	16
Kolektifin Sesi.....	19-21

Kürecik' ten Gezi' ye Yolun Yolumuz, Andın Andımızdır.....	22- 28
Gençlikten Notlar.....	31- 32
Genç Kadın.....	34
Kaç Yıl Oldu.....	36
Gaboyla Tanışmak, Yine ve Yeniden...37- 38	
Bellek.....	39-40

İletişim

Facebook.com/YDG.online
@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@gmail.com
ydg.ap@yandex.com.tr

UMUT YAYIMCILIK
ve BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim Yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No:8/1
Aksaray/ Fatih/ İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30
Fax: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışleri Müdürü: Çilem İlaslan
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No 366
Tel: (0212) 544 66 34

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. Np: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık sk. Torun Ap. 19/9
Sıhhiye/Çankaya Tel:(0312) 433 10 23
İzmir:1362 sk. No:18 Altan İşh. Kat:5/509 Çankaya/Konak Tel.
(0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşh. Kat:3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat:2
No:185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin:Çankaya Mh. 4716 sk. Güneş Çarşısı No:32 Kat:2 Akdeniz
Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğoltay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat 2 No: 8

KIŞ BAHARA, ZAMAN ÖZGÜRLÜĞE AKIYOR!

Türkiye’de sınıf mücadelesinin dinamikleri giderek güçlenmekte, kitle hareketleri büyümektedir. Bu güç ve hareket kapsamında katledilişinin 41. yılını kitle hareketlerinin aşıladığı coşku, bilinç ve irade ile karşılarken komünist önder İbrahim Kaypak-kaya’nın direniş ve isyanla yarattığı mücadele pratiğini daha fazla kavramanın, bu pratiği daha fazla büyütmenin aciliyetini de bütün hücrelerimizde hissetmekteyiz.

Adalet Bakanı’nın yetkilerini bir hayli genişleten Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) yasasının Cumhurbaşkanı tarafından onaylanarak yürürlüğe girmesinin ardından uzun bir süredir gündemde olan MİT yasası da Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından onaylandı. Uzun bir süredir köşeye sıkışmış olmanın verdiği tedirginlik içerisinde hareket eden AKP, yasal değişikliklerle cemaatin tasfiyesini, yargının denetim altına alınmasını hedeflemektedir.

26 Şubat’ta yapılan Milli Güvenlik Kurulu toplantısıyla şekillendirilen süreç, yasaların onaylanmasıyla sürdürülmüştü. Bu sürecin sacayaklarından birini oluşturan MİT yasasıyla özel ya da tüzel bütün kuruluşların kişisel veya kurumsal bilgilerinin fişlenmesi yasallaşacak, hükümet hakkındakiler de dâhil MİT’e tüm soruşturmaların bilgisi verilecek. Ayrıca, hükümetin de başına bela olan dinlemelere artık HSYK’nın belirlediği bir savcı karar verecek. Son HSYK yasasıyla tüm savcı alımlarına karar verecek olan Adalet Bakanı’ yken bu düzenlemenin, AKP’nin “dinleme” belasını başından savma çabası olduğu açıktır.

Yeni yasa basına ilişkin de bir dizi engelleme içeriyor. Böylece haber kaynaklarının MİT’e bildirilmesi zorunlu hale getirilmeye çalışılıyor. MGK toplantısıyla birlikte

açıklanan “ulusal güvenliğe yönelik yapılanmalarla topyekûn mücadele” meselesi de yasanın odak noktalarından birini oluşturuyor.

MİT’in yetkilerini genişleten ancak hükümetle bağıını da koparmayan yeni yasal düzenlemeler AKP’nin iktidar aygıtları ve klikleri içerisindeki hâkimiyetini güçlendirmek anlamına geliyor.

AKP’nin hâkimiyet alanını genişletme temelinde ilerleyen süreçte ortak nokta ise cumhurbaşkanlığı seçimleri ve genel seçimlerdir. Gezi İsyanı ve devamında gelen süreçte hiç kuşku yok ki güç kaybeden AKP, yerel seçimlerle kısmi de olsa bir moral depolanmıştır. Bunun cumhurbaşkanlığı seçimlerine ve genel seçimlere taşınması; kaybedilen gücün yeniden kazanılması, çizilen karizmanın yenilenmesi anlamına gelecektir.

Erdoğan’ın başkanlık sistemi hayallerinden bağımsız ilerleyemeyecek olan süreçte yapılmak istenenlerin merkezinde klikler arası çatışmada hâkimiyet, sınıf savaşımında üstünlük isteği vardır.

“Meydan Vermiyoruz, Meydan Okuyoruz”

Gündemin bir tarafında egemenlerin böylesi istek ve çabaları dururken diğer tarafında ise 1 Mayıs’ta sokağa çıkan kitlelerin iradesi ve direnişi vardı.

Tarihsel değerleriyle birlikte 1 Mayıs; işçilerin, emekçilerin direnişini tarif eder. Enternasyonal çaptaki bu tarifi en bariz örneklerinden biri de Türkiye’dir. Tarihe “Kanlı 1 Mayıs” olarak geçen 1977, Mehmet Akif Dalcı’nın katledildiği 1989, Gülay Beceren’in kurşunla felç bırakıldığı 1990 1 Mayıs’ı Türkiye tarihinde öne çıkan günlerden olmuştur. Milyonlar örgütlendikçe sokağa çıkmış, sokağa çıkıldıkça alanlar milyonlara kapatılmıştır. Geride bırakılan on yıllarda direnişin odağı olan Taksim, militan direnişlere de kitlesel mitinglere de sahne olmuştur.

2012’de AKP, büyük bir şovla 1 Mayıs’ı resmi tatil ilan ettiğini ve Taksim’i açtığını duyurmuştur. 2013’te ise Taksim “yayalaştırma çalışması” bahanesiyle kitlelere kapatılmak istenmiş, Taksim’de ve direnişte ısrar eden kitleler, sokakları zapt etmiştir.

2014 1 Mayıs’ı ise Gezi İsyanı’ndan devralınanlarla, yine Taksim odaklı İstanbul’un birçok noktasında direnişle karşılaşmış, Türkiye’nin birçok yerinde 1 Mayıs’ın en belirgin yanını gençler oluşturmuştur.

Ankara Kızılay ise devrimci iradenin bir başka odak noktasını oluşturmaktadır. Reformist karakterdeki sendikalar, kurumlar, gerici-faşist örgütlenmeler Sıhhiye ve Tandoğan’ı tercih ederken Kızılay’da Gezi’den alışıldık saldırı ve direniş fotoğrafları çekilmiştir.

Düzen saflarını çoktandır seçenlerden öte, kimi “sol” başlığı altındaki kurum ve sendika bu son derece geri, alabildiğine pasifist ve iradesiz çizgi neticesinde Sıhhiye’yi mesken eylemiştir. “İşçilerin olduğu yerde olma, alan tartışmasına hapsolme” benzeri bir denklemlerle yola çıkanlar, Gezi İsyanı’ndaki Kızılay’ı çabuk unutmuşlar ve Ethem’in katledildiği meydanı fena halde karıştırmışlardır. Öyle ki; Kızılay iradesini “marjinallik” olarak tarif edenler de vardır. Devlet sözcülerinden sıkça duyulan bu sözlerin, “sol” cepheden de duyulması manidar olmamalıdır. Hatırlanacağı üzere 2013 1 Mayıs’ında binlerce kişi Taksim’e girmeye çalışırken TKP, Kadıköy demiş, bunun terorisini yapmış ve de neticede devlet yetkililerinden tebrik almıştır. Halkın safında yer alan her kurum ve kişinin kitleler içerisinde kendi misyonunu akıldan çıkarmadan 1 Mayıs’ta hangi alanda olduğunu gözden geçirmesi, “*Bu şımarık ruh hali son bulmalıdır.*” (22 Nisan) diyen Başbakanla söylemleri arasında kaç fark olduğunu tespit etmesi gerekmektedir. Daha fazla teşhir olmuş bir örnek olan TKP çizgisi bu noktada akıllardan çıkarılmamalıdır.

Gezi’nin öğrettikleri ve devamındaki sürecin birikimi-

nin bir yansıması olarak geçen 1 Mayıs, bahar sürecinin de ilk kıvılcımı olmuştur. Bu kıvılcımın büyümesi ve Gezi gibi yeni yangınları körüklemesi imkânsız olmadığı gibi kendi haline bırakılacak bir noktada da durmamakta, devrimci bir inisiyatifi koşullamaktadır.

“Sönmeyen meşale, İbrahim Kaypakkaya”

Devrim için her zaman ölecekler bulunur.

Gider gider nice koçyiğitler gider,

Senin de içinde bir oğlun varsa çok değildir.

Ey mavi gök! Ey yağız yer bilesin ki;

Yüreğimiz kabına sığmamakta,

örsle çekiç arasında yoğrulduk,

huncumuz derya gibi kabarmakta.

Türkiye’de sınıf mücadelesinin dinamikleri giderek güçlenmekte, kitle hareketleri büyümektedir. Bu güç ve hareket kapsamında katledilişinin 41. yılını kitle hareketlerinin aşıladığı coşku, bilinç ve irade ile karşılarken komünist önder İbrahim Kaypakkaya’nın direniş ve isyanla yarattığı mücadele pratiğini daha fazla kavramanın, bu pratiği daha fazla büyütmenin aciliyetini de bütün hücrelerimizde hissetmekteyiz.

Kaypakkaya’nın kitle hareketleri içerisinde yoğrulan tezlerinin, bugün yine kitle hareketleri içerisinde sabitlemiyor ve yenileniyor olması durumu özgürlüğe olan inancımızı da katlamaktadır. Bilmeyenlerin, kavramayanların ve de kabul etmeyenlerin buluşacağı nokta da burasıdır.

Ülkemizde sınıf mücadelesi, isyanlarla büyüyüp, isyanlarla kazanmış; korkudan sıyrılıp, cesaretle yürümüş bir önderin direnişle çelikleşen, savaşla büyüyen ve korku salan tezlerinin bilimsel temelleriyle sürüyor. Katledilişinin üzerinden 41 yıl geçmiş, ancak bu yıllar yenilginin öğreticiliği, zaferin coşkusu içerisinde devasa bir birikim yaratmıştır. Bu birikim, sınıf mücadelesinin Türkiye topraklarındaki tohumlarını da büyütmektedir.

Katledilişinin 41. yılında komünist önder İbrahim Kaypakkaya’yı onun mücadele ve direniş çizgisine uygun bir şekilde anacağız, isyanı büyütecek, kışı bahara, ‘kıvılcımı yangına çevireceğiz’!

“Türkiye’nin geleceği çelikten yoğruluyor; belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmayacak.”

1 Mayıs 2014

“KİMİN HÜKMÜ”

Eskişehir

Alana giriş esnasında polis herhangi bir arama noktası kurmamıştı. Partizanların “Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakkaya” sloganıyla alana girerken halkın bir kısmı tarafından alkışlarla destek verilmesi dikkat çekiydi.

Muğla YDG olarak bizde, “Umutla Yarınlarımıza Koşuyoruz” şiarlı ve Gezi şehitlerinin resimlerinin bulunduğu YDG pankartımızı açtık. Ayrıca; “Yatağan işçisi direnişin simgesi”, “Taksim’de düşene dövüşene bin selam”, “1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak” sloganları ile yürüyüşteki yerimizi aldık.

İzmir’de YDG’liler; Taksim’de yaşanan saldırılar karşısında öfkeyi sokağa taşımanın bilinciyle “Taksim kızıldır, kızıl kalacak” sloganlarını yükseltti. İzmir YDG: “Taksim’de direnen emekçilere, devrimcilere yapılan saldırıların hesabını sorma iradesiyle devam eden yürüyüşümüzün önü Basmane meydanındaki Polis Ablukasıyla kesildi.” dedi.

Proletarya Partisi’ nin 42. Kuruluş yıl dönümünün işçi sınıfının kavga günü 1 Mayıs ile buluştuğu günde TKP/ML ve TMLGB militanları yaptıkları eylemlerle alanlardaydı.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü içinde toplanan kitle, 1 Mayıs’ı kutlamak için Kızılay-Güvenpark’a doğru yürüyüşe geçti. YDG olarak “AYAĞA KALK, UMUTLA YARINLARA KOŞUYORUZ” pankartını açarak yürüyüşte yerimizi aldık.

Antakya YDG olarak biz de oluşturduğumuz kortej ile saat 14.00’te Doğu Okulları önünden miting alanına doğru yürüyüşe geçtik. Yürüyüş sırasında sık sık ‘Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya, Her yer Taksim her yer direniş, Suriye halkları yalnız değildir, Gezi şehitleri ölümsüzdür, 1 Mayıs kızıldır kızıl kalacak’ sloganları attık.

1 Mayıs 2014 KİME GEÇERLİ!”

“İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, devletin tüm engelleme ve yasaklarına karşın büyük bir coşkuyla, militan bir direnişle kutlandı.

İstanbul'da 1 Mayıs günü adeta OHAL ilan eden devlet, böylece işçi ve emekçilerin 1 Mayıs günü sokağa çıkmayacağını hesaplıyordu. Ancak evde ki hesap çarşıya uymadı. Vapur ve metrobüs seferlerini kaldıran, trafiği kapatan İstanbul'a getirdiği 40 bin polis ve yüzlerce TOMA ile “güvenlik önlemi” alan devlet, her şeye karşın işçi sınıfının öfkesi ve direnişle karşılaştı. İşçi sınıfının birliğini pekiştirdiği, mücadelesini yükselttiği bugünde, bizler İstanbul YDG olarak Partizanla birlikte hareket ettik.”

1 Mayıs'ın Ardından

SON SÖZÜ DİRENERLER SÖYLER!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, devletin tüm engelleme ve yasaklarına karşın büyük bir coşkuyla, militan bir direnişle kutlandı.

İstanbul'da 1 Mayıs günü adeta OHAL ilan eden devlet, böylece işçi ve emekçilerin 1 Mayıs günü sokağa çıkamayacağını hesaplıyordu. Ancak evde ki hesap çarşıya uymadı. Vapur ve metrobüs seferlerini kaldıran, trafiği kapatan İstanbul'a getirdiği 40 bin polis ve yüzlerce TOMA ile "güvenlik önlemi" alan devlet, her şeye karşın işçi sınıfının öfkesi ve direnişiyle karşılaştı. İşçi sınıfının birliğini pekiştirdiği, mücadelesini yükselttiği bugünde, bizler İstanbul YDG olarak Partizanla birlikte hareket ettik.

Önceki yıla oranla, İstanbul genelinde gerek üniversiteler de gerekse de liselerde çok daha yoğun ve yaygın bir kitle faaliyeti yürüttüğümüzü söyleyebiliriz. Bu yıl hem yeni tanıştığımız ilişkilerimiz açısından hem de genel kamuoyu açısından daha görünür, canlı ve dinamik bir faaliyet yürüttüğümüzü söylemek yanlış olmayacaktır. Mahallerde yazılamalarımız, pankartlarımız, etkinliklerimizle, üniversitelerde açtığımız stantlarla, bu yıl Gezi şehitleriyle birleştirdiğimiz 1 Mayıs çağrımızı, geniş yığınlara ulaştırmaya çalıştık. Bizim için oldukça motive edici bir süreç geçirdik.

Uzun süreden sonra ilk defa İstiklal caddesinde YDG ve Partizan standını 20 kişilik bir kitleyle ve çok coşkulu bir şekilde açmamız gibi örnekler heyecanımızı arttırdı. İstanbul'da YDG'liler olarak 1 Mayıs sürecinde iyi bir hazırlık yaptığımızı söyleyebiliriz.

Bununla birlikte devletin önceden alabileceği önlemler üzerine YDG'li yoldaşlarla genişçe tartıştık, hazırlıklar yaptık. Partizanların bu noktada ki hazırlıklarına katkı sunduk, ortaklaştırdık. 1 Mayıs günü devletin ulaşımı engellemeye yönelik önlemlerine karşılık belirlenen toplanma noktasına yakın yerlerde kaldık. O gün sabah 7.00'de uyandım. Kaldığım Okmeydanı'nda ilk gaz bombası ve havai fişek sesini 7.30'da duydum. 8.00'de dışarı çıktığımızda çatışmaların çoktan başladığını Okmeydanı'nın adeta abluka altına alındığını gördüm.

Belirlenen toplanma noktasına doğru ilerledikçe içimdeki heyecanda artıyordu.

Toplanma noktasına vardığımızda her tarafın polis tara-

findan işgal edildiğini gördüm. Yoldaşlarla birlikte eylemin başlama saatine kadar bekleme kararı aldık. Bu süre içinde gerekli hazırlıklarımızı yaptık. Eylemin çatışmalı geçeceği ise çoktan belliydi.

Saat geldiğinde pankartlarımızı açarak yürüyüşe geçtik. Binlerce polise rağmen kitlenin coşkusu görülmeye değerdi. Biz ilerlemeye başlayınca kolluk kuvvetleri de üzerimize gaz bombaları ve TOMA'larla saldırmaya başladı.

Böylece çatışma başlamış oldu. Elimizdeki olanaklarla çevredeki inşaatlardan bulabildiklerimizle ilk barikatları kurmaya başladık. Daha önce Partizanla birlikte yaptığımız hazırlıklar kapsamında sapancılar, havai fişekleri kullanacaklar ve flamacılar belirlenmişti.

Çatışma burada saat 11.30'a kadar sürdü. Polis Okmeydanı SSK hastanesi önünde bizimle birlikte direnişi büyüten devrimciler karşısında uzun süre ilerleyemedi.

Kurulan barikatların önünde durmak zorunda kaldı. Bu süre içinde kitle, polis terörünü protesto ederek, Gezi şehitlerinin isimlerini sık sık haykırdı.

Çatışmalar boyunca YDG ve Partizan militanca bir direniş sergiledi. Saat.11.30'a doğru polis çok yoğun bir şekilde gaz bombalarını yağdırarak ve hastane için-

den çıkarak bir anda üzerimize doğru saldırmaya başladı. Biz de kitleyle beraber geri çekilmek zorunda kaldık. SSK hastanesinin etrafından dolaşarak Memorial hastanesinin önüne geldik. Burada yoldaşlar ve diğer devrimci kurumlardan BDSP ve SGDF ile görüşerek Bomonti'den dolaşarak DİSK binasına gitme kararı aldık.

Direnmek güzeldir!

Buradan yola çıktık, ancak girdiğimiz hemen her caddede ve sokakta polisle karşı karşıya geliyorduk. Devlet Mecidiyeköy-Şişli hattını işgal etmişti. Ama bizim ısrarımız ve cüretimizin neler yapabileceğini henüz anlamamıştı. SSK önündeki çatışmalarda, pankartlarımızın parçalanması üzerine daha önce yaptığımız hazırlıklar kapsamında yanımızda taşıdığımız bezleri keserek pankartlarımızı yeniden yazarak mahalleler de emekçi halkımıza ajitasyonlar çekerek, DİSK'in altına kadar geldik. Burada büyük bir kitle vardı. Kitlenin içinde sloganlarla yürüyerek barikatın en başına kadar geldik. Barikatın ba-

şında bulunan devrimci güçlerle ön görüşmeler yaptıktan sonra nasıl hareket edeceğimizi yoldaşlarla birlikte tartıştık ve kararlaştırdık. Burada yaklaşık bir saat çatıştık.

Bu çatışmalar sırasında TMLGB militanları duvarlara, "Savaş, öğren, ilerle/TKP/ML TMLGB" vb. çok sayıda yazılama yaptı.

Yol boyunca önden giden ve bölgeyi tarayarak devlet güçlerinin nerede konumlandığını tespit eden yoldaşlar hemen harekete geçti. Burada bir saate yakın polise kök söktürdükten sonra gözcülerin "DİSK önüne çıkılabilir" uyarısıyla buraya çıkmaya karar verdik. Buradan büyük bir inşaat levhasını kendimize mevzi yapmak üzere yanımıza aldık.

DİSK binasına geldiğimizde, kitlenin içinden çıkan ve içinde TMLGB militanlarının da olduğu TKP/ML militanlarının üzerine TKP/ML TİKKO yazdığı kalkanımızla kitlenin içinden geçerek barikatın en önüne geldik.

Burada militanlarla birlikte yaklaşık 20 metre önümüzde duran TOMA'ya ve üzerimize gaz yağdıran polise karşı saatlerce direndik.

Bu direniş boyunca kalkanımızla kurduğumuz barikatın üzerine taktığımız Partizan flamasının devleti çileden çıkardığını gördüm. TOMA, mevziimizi devirmek için tazyikli suyu üzerimize sıktıkça bizde tüm gücümüzle ve sloganlarımızla direnişi büyüttük.

Barikat başında, devrimci dayanışmanın çok güzel örnekleri sergilendi. Yoğun gaz altında nefes alamaz hale geldiğim birkaç defa, beni tanımadığım devrimcilerin sakinleştirdiğini, güvenli bir yere çektiğini ve benimle ilgilendiklerini gördüm. Ben de çatışma boyunca durumu fenalaşan çok sayıda insana bu şekilde yardım ettim. Ortak düşmana karşı direniş bizi birbirimize yaklaştırdı, birbirini hiç tanımayan insanları birbirine yaklaştırdı. DİSK'in arka sokağında deyim yerindeyse bir savaş vardı. Bir tarafta siyahlar içinde ki vampirlere benzeyen kolluk kuvvetleri diğer tarafta cesareti ve direnciyle barikat başında umudu büyüten bizler.

Kazananlar

hep mücadele edenlerdir!

Düzenin güçleriyle tam bir savaş verdiğimiz orada bir kez daha gördüm. Aynı zamanda bizim ne kadar güçlü olduğumuz, onların tüm teknik üstünlüklerine rağmen karşımızda ne kadar aciz olduklarını gördüm.

Barikat başında direniş devam ederken TKP/ML militanlarının havai fişekli saldırıları TOMA'nın hareketini engelledi. TOMA ve polisin saldırılarına rağmen barikatımızı adım adım ileri taşıdık.

O an, kalkanın arkasında tazyikli su ve gaz altında

yoldaşların gözündeki ısrarı ve direnci gördüm. Bu bana daha fazla umut verdi. Kazanabileceğimize olan umudumuzu artırdı. Militanların haykırdığı kavga ve direniş sloganlarının nasıl ortaya çıktığını ve ne anlama geldiğini yeniden hissettim.

Öğleden sonra 1.30 sularında elimizdeki malzemelerin bitmesiyle devlet güçleri bölgeyi tamamen gaza boğdu ve geri çekilme güzergâhımızı da arkadan çevirdi. Bunu fark eden kitle tamamen geri çekildi.

Binlerce polis DİSK'e çıkan tüm sokakları tuttu. Yoldaşlarla bir durum değerlendirmesi yaparak eylemi bitirme ve SSK önüne bizden sonra gelen yoldaşlarla buluşma kararı aldık. Yolda giderken SSK hastanesi önünde TKP/ML militanlarının 4 polisi rehin aldığını ve mühimmatına el koyduğunu öğrendik.

Yoldaşların yanına giderken herkesin ne kadar yorulmuş olduğu yürüyüşünden belli oluyordu. Buna rağmen herkeste bir sevinç ve mutluluk hali vardı. Direnmiş olmanın getirdiği bir mutluluktan bu.

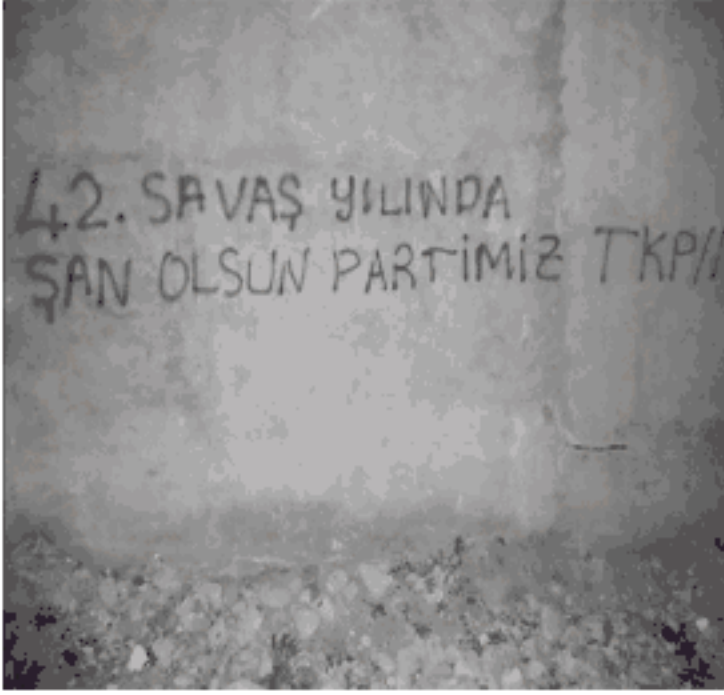
Onlar 1 Mayıs'ı, bayramımızı yasaklayabileceklerini sandılar ama biz direnişimizle bunun böyle olmayacağını gösterdik. Belki Taksim'e çıkamadık ama onların korkulu rüyası olmayı başardık. Zaten bugünkü güç dengeleri içinde Taksim'e çıkabileceğimizi de düşünmüyorduk. Bizim için önemli olan, mücadele gününe uygun bir tutum almak hak ve özgürlüklerimize sahip çıkarak bunlar için mücadele edeceğimizi dostu düşmana ilan etmektir. Öyle de yaptık. Kazananların ve son sözü hep direnenlerin söyleyeceği bilinciyle hareket ettik!

Her Yer Taksim Her Yer Direniş

İstanbul'dan Bir YDG'li

PROLETARYA PARTİSİ'NİN 42. KURULUŞ YILI SELAMLANDI!

Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği Merkez Komitesi (TMLGB-MK), Proletarya Partisi'nin 42. kuruluş yıldönümüne ilişkin açıklama yaptı. Elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamada Proletarya Partisi'nin yolundan şaşmadan, yılmadan, yorulmadan; direnişi büyüteceği, mücadeleyi sürdüreceği, ve savaş siperlerinde dövüşmeye devam edeceği kaydedildi. Yapılan açıklamanın bir bölümü şöyle;

“Türk, Kürt ulusları ve azınlık milliyetlerden, çeşitli mezhep ve inançlardan; ezilen cins ve kimliklerden işçi sınıfının, emekçi yığınların, köylülerin, halk gençliğinin; karanlığa mahkum edilmek istenen ve aşağılan, yok sayılan, hor görülen yığınların kızıl sancağı partimiz 42 yaşında.

Tüm ezilen sınıf ve katmanları kendisiyle birlikte kurtuluşa, altınçağa taşıyacak olan proletaryanın, bilimsel ideolojisini rehber edinen partimiz; yolundan şaşmadan, yılmadan, yorulmadan; direnişi büyütme, mücadeleyi sürdürmeye ve savaş siperlerinde dövüşmeye devam etmektedir.

Sınıf mücadelesinin kızgın ateşinde, türlü olanaksızlıklar içinde İbrahim Kaypakkaya'nın komünist önderliğinde, 1972 yılının 24 Nisan'ında, bir avuç kadronun elinde tarih sahnesine çıkan partimiz, kurulduğu günden bu yana düşmanın nice kuşatma, saldırı ve operasyonlarının hedefi olmuş; aldığı sayısız darbeye karşın her defasında yeniden ayağa doğrulmasını bilmiş; hatalarından öğrenerek, gelişerek, olgunlaşarak sınıf mücadelesinde açtığı yoldan sebatla ilerleyerek bugünlere gelmiştir.” denildi.

Yapılan açıklama şu şekilde sonlandırıldı: *“Toplumsal muhalefet çok açık ki yeni çatışma ve direnişlere, hesaplaşmalara gebe. Komsomolumuz, bulunduğu her alanda gücü oranında bu kavganın bir parçası olma iddiasındadır. Partimizin, direniş, mücadele ve savaşla büyük bedeller pahasına yarattığı kültür bize bunu emretmektedir.*

İsmail Oral'dan Mehmet Demirdağ'a; Murat Deniz'den

Muharrem Horuz'a; Aşkın Günel'den, Çiğdem Yılmaz ve Fatma Acar'a, partimiz saflarında, savaş siperlerinde güneşe uğurladığımız Komsomolcuların bize devrettiği miras budur!”

Militanlardan kuruluş yıldönümü eylemleri

TKP\ML'ye bağlı TMLGB militanları Proletarya Partisi'nin 42. kuruluş yıldönümünü selamlamak için Mersin Toroslar'da ve İstanbul Sarıgazi'de yazılımlar yaptı. Elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamada *“Tükenmeyen gücümüz Partimizdir öncümüz, 42. Savaş yılında şan olsun Partimiz TKP/ML, Berkin'in Hesabını soracağız”* sloganlarının duvarlara işlendiğini aktaran militanlar *“Partimiz vermiş olduğu uzun soluklu mücadelenin 42. Yılında içerisinde bulunmaktadır. İlk kıvılcımın çakıldığı günden bu yana Partimiz halk savaşını yükseltme noktasında ısrar ve iradenin adı olmuştur. Çünkü Proletarya Partisi, 42 yıllık verilen mücadele ve savaş pratiğinde yengi ve yenilgilerin birikimi, deneyimi ve MLM ideolojisinden aldığı güçle sınıf savaşımına bağlı bulunmaktadır.”* dedi.

TKP\ML militanları İstanbul'un da çeşitli yerlerinde eylemler gerçekleştirdi. Özgür Gelecek Gazetesi'nin internet sitesinde yer alan haberde açıklama yapan militanlar Gazi Mahallesi'nde ve Gülsuyu'nda pankart asarken, Sarıgazi ve Yenidoğan Mahallelerinde de yazılama yaptı. Yine Sarıgazi'de TMLGB ve TKP\ML militanları kaymakamlık ve belediye binalarını korsan bir eylemle hedef almışlardır. Haberde aktarılan açıklamada militanlar *“Faşist Kemalist diktatörlük, uyguladığı baskı ve zorbalığı, Taksim'i işçi ve emekçilere kapatarak boyutlandırmış; ezilenlerin isyanını ve mücadelesini kapsamlı bir saldırganlıkla ezmeyi hedeflemiştir. On binlerce polisine ve tüm saldırılarına karşın sokaklar isyanın, direnişin ve kavganın adresi olmuştur. Partimiz militanlarıyla barikat başlarında, sokak çatışmalarında ezilenlerin isyanı ve öfkesinden güç alarak faşizmin tüm kuşatma ve saldırılarına yanıt olmaya çalışmıştır.*

Partimizin 42. savaş ve mücadele yılıyla buluşan 1 Mayıs çatışmaları örgütlenen eylem ve pratiklerle karşılanmıştır.” denildi.

MESLEK LİSESİ ÖĞRENCİLERİYLE LİSELER ÜZERİNE...

Geleceğin işçileri, emekçileri; meslek lisesi öğrencileri... Meslek lisesi öğrencilerinin yaşadıkları sorunlar bilindiği üzere bitmek tükenmek bilmeyen bir konu. Meslek liselerinde verilen teorik eğitim üniversite sınavında başarılı olmak için yeterli değilken, verilen pratik eğitim ise bizleri iş yaşamına hazırlamıyor elbette. Sistem; kolay iş bulma, hazır meslek, piyasadaki eleman ihtiyacı diyerek öğrencileri meslek liselerine yönlendirmekte; bu yönlendirme ile beraber öğrenciler büyük sorunların içine düşmektedir. Biz de **Ankara YDG** olarak meslek lisesindeki arkadaşlarımızla genel olarak meslek liselerine ve özel olarak da staj sömürüsüne ilişkin sohbet ettik.

“Bir an önce okulu bitirip aileme destek olmam gerektiği için”

Teknik Meslek Lisesinde okuyan bir arkadaşımızın okulu ile ilgili izlenimlerine bakalım bir de:

“Geçen yıl düz liseler Anadolu liselerine ve meslek liselerine dönüştürüldü. Bu yüzden Anadolu lisesini kazanamayan öğrenciler için meslek lisesine gitmekten başka bir yol kalmamıştı. Okul yöneticilerimiz ise ailelerimize meslek liselerinin faydalarından dem vurarak benim meslek lisesine yazılmamda rol oynadılar. Oturduğumuz semt olan Siteler’ in yoksul bir semt olduğunu, üniversiteyi kazansam bile ailemin beni okutamayacağı düşünüülerek, bir an önce okulu bitirip onlara destek olmam gerektiği için meslek lisesine yazılmam gerektiğini aileme söylenmişti.”

“Staj az para, çok iş demekmiş”

Teknik Meslek Lisesinde okuyan diğer bir arkadaşımız ise şöyle diyor:

“Bu yıl son senem. Üç yıllık sözde eğitimin ardından nihayet staj görüyorum. Haftanın üç günü sabah 09.00’la akşam 19.00 arası çalışıyorum. 200 TL maaş alıyorum. Staj görme sebepimizin teoride öğrendiklerimizi pratiğe geçirmek, deneyim kazanmak olduğunu sanıyordum. Oysaki staj az para çok iş demekmiş. Banka işlerinden genel muhasebeye, ön muhasebeden ofis temizliğine kadar her işi yapmak demekmiş. Tüm lise öğrencilerinin karşı karşıya kaldığı bir problem olan üniversite sınavı gerçeği bizler için de geçerli elbette. Ancak meslek liselerinde verilen eğitim bu sınavda başarılı olmak için yeterli değil.

Dershaneye gitmeme rağmen barajı zor geçtim. Dört yıllık bu eğitim boşluğunu bir yıl içerisinde doldurmam çok zor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

“İlk iş yerimde bana çay servisi ve ofis temizliği”

Bir başka meslek lisesinde okuyan bir arkadaşımız ise stajını anlatıyor:

Ticaret Lisesi son sınıf öğrencisiyim. Sadece meslek dersleri görmeme rağmen yine de stajda bilmediğim birçok sorunla karşılaşıyorum. İlk iş yerimde bana çay servisi ve ofis temizliğine yardım etmem gerektiği söylendi. Bunu kabul etmediğim için benimle çalışmak istemediklerini söylediler. Yirmi gün çalışmama rağmen ücretimi vermediler. İkinci staj yerimi bulmam çok zor oldu. Staj yeri bile bulamıyorken seneye nasıl iş bulacağımı da bilmiyorum. Dört yıldır içerisinde sürekli olarak piyasada hemen iş bulabileceğimi söyleyen öğretmenlerim bana iki ay içinde staj yeri bile bulamadı. Bana yeni staj yerimi bulduklarında söyledikleri şey ise şuydu; “Burada da huzursuzluk çıkarma. Gerekirse lavabo temizleyeceksin. Sen onlara şu durumda muhtaçsın, birazcık dişini sık yoksa sınıfta kalırsın.”

“Dershanede birçok konuyu ilk kez gördüm”

“Ben de meslek lisesi mezunuyum. İlkokul ve ortaokulda yeterli eğitimi alamadım. Sadece lise bir diğer liseler ile aynı dersleri gördüm. Fakat meslek öğrenmeye ihtiyacım olduğu gerekçesiyle çoğu dersimiz gelecek yılki meslek dersleri ile değiştirildi. Derslerimizin çoğu bize dağıtılan sınav soruları veya sınavda çıkacak konuların özetleriydi. Bu şekilde geçen bir lise hayatından sonra dershaneye başladım. Dershanede birçok konuyu ilk kez duyduğumu söylemem öğretmenlerimin tuhafına gitse de birçok meslek lisesi mezunu arkadaş ile aynı durumdayız. Yetersiz eğitim ve sistemin hatalarının mağduru biz öğrenciler bu eksikliklere rağmen üniversite sınavına tabi tutuluyoruz. Bu sistem özel okullarda eğitim görenler, özel hoca tutabilenler, senelerce dershaneye gidenler üniversiteye girsinler; yoksul aile çocukları meslek öğrenimde kalifiye eleman olsun diye kurulmuştur. Meslek liseleri yoksul aile çocukları asgari ücret ile çalışsın, iş kazalarına (iş cinayetlerine) kurban verilsin demenin kolay yoludur.

Bir Türkiye Gerçeği: DERSHANELER

Türkiye’de var olan eğitim sistemindeki bozukluklar, devlet okullarının gerici ve yetersiz eğitim vermesi bizleri dershanelere mecbur bırakıyor.

Biliyoruz ki sistemin bizlere dayattığı bir üniversite sınavı gerçeği var. Sistem üniversite sınavını hayatımızın öyle bir noktasına koymaktadır ki sınavı kazanmamak iyi bir bölümde ya da üniversitede okuyamamak bütün hayatımızın mahvolacağı, hayatın hiçbir alanında kendimizi var edemeyeceğimiz algısını oluşturur bizlerde. Elbette bu durum aileler için de geçerlidir aileler bütün maddi ve manevi yatırımlarını üniversite sınavına yaparlar. Çocukları için tasarladıkları iyi bir geleceğin, mutlu bir hayatın anahtarı olarak üniversite sınavını görürler. Birçok aile zorunlu masraflarından dahi tasarruf ederek çocuklarını dershaneye gönderir. Sistem ise öğrencileri ve aileleri tam bu noktadan sömürür. Günümüzde dershaneler kendilerini eğitim, öğrenciler ve aileler için vazgeçilmez bir yerde görüyorlar ve sorunlar ise tam bu anlayıştan doğru baş gösteriyor.

Bende sistemin kirli yüzü olan dershanelerle ilgili yaşadığım bir olayı sizlerle paylaşacağım. Dershane kaydı sırasında ücretimizi ödeyeceğimize dair bir senet imzaladık ve dershane ile ilgili yaşadığım sorunlar tam da bundan sonra başladı. Bize hemen her dershanede bulunan şu özellikler vaat edildi;

- ❖ YGS/LYS konu anlatım kitapları ve soru bankaları
- ❖ Yaprak testler
- ❖ Etüt
- ❖ Soru çözüm saatleri

❖ Kamplar vs.

Fakat YGS kitaplarımız eksik, LYS kitaplarımız ise hiç verilmedi. Savunmaları ise; “*kitap bastıracağımız zamanlarda dershanelerin kapatılması gündemdeydi, bastırsak kitaplar elimizde kalabilirdi.*” oldu.

Etüt alamıyoruz dediğimizde ise; “*etüt çözüm değil arkadaşlar, dersleri dinlemeniz sizler için yeterli*” oldu. Ayrıca dershanede var olan bu disiplinsizlikten dolayı birçok öğretmen geldikleri hafta dershaneden ayrılıyorlardı. Her hafta başka bir öğretmen görmekten, alışmaya çalışmaktan eğitimimiz aksamaktaydı.

Yukarıda belirttiğim bu sorunları dile getirerek dershaneden ayrılmak istediğimi söylediğimde ise; aldığım cevap bir kez daha paranın insanları ne kadar tutsak ettiğini gözlerimin önüne serdi; “*eğer dershaneden ayrılırsan daha önce girdiğin derslerin ücreti tekrar hesaplanır, bir aylık ücretini de ödersin bu da sene tutarının 750 TL fazlasına denk geliyor, istersen parayı getir yarın senedini al.*” Bu kadar parayı ödemeyeceğimi girdiğim derslerin ücretini ödediğimi tekrar dile getirdim. Senedim verilmezse hukuksal yollara başvuracağımı ve dershaneyi teşhir edeceğimi söyledim. Aldığım cevap ise; “*ben gelecek sene ki kayıtlarımı doldurdum, teşhir etsen de bu bir iki haftaya unutulur, benim prestijimi etkilemez. Hukuksal yollara başvurabilirsin kazanacağına da eminim ama o kadar dava da sıra bizimkine gelene kadar çoktan yaşlanmış olursun.*” şeklindeydi. Bunlar sadece benim yaşadıklarım eminim birçok öğrenci bu sorunları yaşıyor. Ücretini ödeyerek dahi yeterli eğitimi alamadığım sistem çarkları işte burada gözler önünde. Bütün bunları “iyi eğitim” almak, kendimizi geliştirmek istediğimiz için yaşıyoruz. Ve bir kez daha; örgütlü kolektif çalışmanın ne kadar gerekli olduğunu görüyoruz. Eğer biz iki kişi değil de dershanenin tamamını katmış olsaydık bizi kaybetmekten, sesimizin gür bir şekilde çıkmasından korkacaklardı. *Örgütlenelim, hakkımızı arayalım. Bizi sömüren sisteme boyun eğmeyelim. Sistemi değiştirmek için ayağa kalkalım. Bu sadece bir dershanenin sistemi değil; devletin eğitim sisteminin sorunudur.*

Ankara’dan bir YDG’li

15'inde bir fidan Berkin Elvan

Bildiğimiz üzere Berkin Elvan 11 Mart sabahı 269 günlük direnişi sonunda şehit düşmüştür. Biz liseliler ise kardeşimiz, yoldaşımız, arkadaşımız hatta isyanımız olan Berkin'in devlet eliyle katledilmesini bir devlet kurumu olan liselerde oturma eylemi yaparak protesto ettik.

Fakat faşizan ve gerici düşüncelerle kuşatılmak istenen liselerde "idare" zaman kaybetmeden bu eylemlere müdahale etti ve bazı okullarda eylemlere katılan öğrencilere soruşturma açıldı. Soruşturma açılan liselilerden biri olarak olayın nasıl geliştiğini sizlerle paylaşmak istedim.

Sabah okula geldiğimde Berkin'in şehit olduğunu ve liselerde Berkin'in katledilmesini protesto etmek için oturma eylemi başlatıldığını öğrendim. Sonrasında okuldaki diğer arkadaşlarla kolektif bir karar alıp hem diğer liselerde protesto eylemini sürdüren dostlarımıza hem de Berkin'e bir selam gönderdik. Okul idaresi bizimle hiçbir şekilde diyaloga geçmeyi denemeden doğrudan polisi aradı. Ve çok geçmeden polisler okula geldi. Tabii polis arabasının sesini duyan bazı arkadaşlarımız kaygılanarak eylemlerine son verdi. Fakat biz, kulaklarımızı Berkin'e ve devlet eliyle katledilen diğer insanlara yakılan ağıtlarla dolduranlar, ne polis arabasının seslerini ne de idarenin, polisin ve vatan kurtardığını zanneden faşistlerin tehditlerini duyduk.

Biraz sonra eyleme destek veren diğer dostlarda kendi iradeleriyle eyleme son verdiler. Yazının diğer kısmında eylemin içeriğinden çok eylemden sonraki idarenin tavrı üzerinde durmayı düşünüyorum.

YDG okuru olduğum idare tarafından bilindiği için eyleme destek veren diğer öğrencilerden çok daha farklı bir muamele ile karşılaşarak neredeyse her gün okuldan atılmakla tehdit edildim. Bu tehditleri meşru göstermek içinse "eyleme öncülük ettiğim ve tüm uyarılara rağmen eyleme son vermediğim" gerekçe olarak gösterildi. Sonrasında hemen hepimizin bildiği disiplin süreci başladı. 2. Dönemin başında başka bir okula gitmek için verdiğim dilekçe (beni okuldan atmakla tehdit eden idarenin üst düzey çabasını saymazsak) bir tesadüftür ki disiplin sürecinin sonlarına doğru sonuçlandı. Bende "zaten okuldan atılacağım, bari ceza almadan kendim okulumu değiştireyim" düşüncesiyle zaman kaybetmeden kaydımı

okuldan aldurdum ve yeni okuluma başladım. Yeni okula başladığım ilk gün, beni okuldan atmakla tehdit eden idarecilerden birisi beni aradı ve dalga geçer gibi "disiplin sürecinin bittiğini, cezamın 3 gün okuldan uzaklaştırma

olduğunu" söyledi. Bunun üzerine okulun önünde diğer YDG okurları ile birlikte bir basın açıklaması yapma kararı aldık ve çağrısını yaptık. Okulun önünde basın açıklamasını öğrenen okul idaresi ailemi arayıp "benim iyiliğimi düşünüyormuş, benim yanımdaymış" gibi davranıp "başıma hoş olmayan şeyler geleceğini" söyleyerek ailemi tehdit ediyorlar ve korkutuyorlar. Sadece ailemle kalsa amenna, konuyla hiçbir şekilde alakası olmayan akrabalarım dahi aranıyor. Bunun üzerine basın açıklaması için ailemi kav-

ga-dövüş anca ikna edebiliyorum ve 18 Nisan Cuma günü okul çıkışında basın açıklamasını gerçekleştiriyoruz. Okulda bulunan başka bir YDG okurundan edindiğimiz bilgiye göre; basın açıklamasının olacağı gün okul idaresi sınıfları teker teker gezip "okul öğrencilerinin basın açıklamasına destek vermemesini, destek veren öğrenciler hakkında işlem yapılacağını" söylüyor.

Gelgelelim okul idaresinin okuldaki faşistlere karşı tavrına; 11 Mart günü gerçekleştirdiğimiz oturma eylemine müdahale etmeye çalışan, pencerelerden "Bozkurtlar burada", "Başbuğ bize ferman verdi" gibi faşizm propagandası yapan sloganlar atan faşistler hakkında hiçbir işlem başlatılmadı. Hatta bu konu okul idaresi tarafından dile bile getirilmedi. Nedense uygulanan bu çifte standarda hiç ama hiç şaşırmadık.

Neticeye gelmek gerekirse; Berkin bizim için bir semboldü. Yeryüzünde zulüm gören herkesi tanımlayan bir sembol. Biz yalnızca Berkin'in değil, yeryüzünde zulüm gören tüm canlıların hesabını soracağız! Çünkü biz biliyoruz ki bu yalnızca hükümet sorunu değil, bir sistem sorunudur.

Bizler bu sistemin burçlarına şanlı kızıl bayrağımızı dikene kadar, faşizm, emperyalizm, feodalizm ve her türden gericilik yeryüzünden silinene kadar bu kavga bitmeyecek! Kayıtsız gözaltılarınız, keyfi uygulamalarınız, soruşturmanız, baskılarınız bizi yıldıramaz!

İzmir'den bir liseli YDG'li

Bu Dava Senin Davan, GEZİ ŞEHİTLERİ İÇİN AYAĞA KALK!

Gezi parkında “3-5 ağaçla” başlayan direniş, ardından milyonlarca insanın Türkiye ve T. Kürdistanı topraklarında sokaklara çıkarak, camdan balkondan tencere-tava çalarak iktidara olan öfkelerini kustuğu bir isyan haline dönüştü.

T.C. Devleti halkın gücünden çok korkmuş olacak ki gazıyla, copuyla, kimyasal suyuyla orantısız bir şekilde saldırıya geçti. Saldırlara boyun eğmeyen halk sokak sokak, barikat barikat, mücadeleyi elden bırakmadı. Halkın gücüyle baş edemeyen devlet her zaman ki politikasını, yani yeni katliamlara başladı. **Ethem Sarısülük**, Abdullah Cömert, **Mehmet Ayvalıtaş**, Ali İsmail Korkmaz, **Medeni Yıldırım**, Ahmet Atakan, **Hasan Ferit Gedik** ve Berkin Elvan yoldaşlarımızı katledip onlarca insanın gözünü kaybetmesine, yüzlercesinin yaralanmasına neden oldu. Katlettiği yetmezmiş gibi yoldaşlarımızın mahkemelerine de müdahale etti.

Ali İsmail Korkmaz, 2 Haziran tarihinde Gezi İsyanı kapsamında Eskişehir’de gerçekleştirilen eylemler sırasında devletin kolluk güçleri tarafından saldırıya uğrayan ve 38 gün komada kaldıktan sonra yaşamını yitiren 19 yaşında bir üniversite öğrencisiydi. Yaşamını yitirmesinin ardından Ali İsmail’i katledenlere dava açıldı.

Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen dava güvenlik gerekçesiyle Kayseri 3. Ağır Ceza Mahkemesi’ne alındı. Kayseri 3. Ağır ceza Mahkemesi’nin isteği üzerine Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde geçen 28 Şubat’ta yapılan duruşmaya talimatla ifadeye çağrılan 14 sanıktan 12’si katıldı. Daha sonra Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yapılan duruşmaya katılmayan diğer iki sanıktan biri Koray Demirel katıldı. Eskişehir 1. Ağır Ceza Mahkeme heyeti duruşmaya katılmayan Yılmaz Balkan’ın ifadesinin alınmadığını Kayseri 3. Ağır Ceza Mahkemesine bildireceklerini ve dinlenmesinin zorunlu olup olmadığını sormak amacıyla duruşmayı 12 Mayıs tarihine erteledi.

Mehmet Ayvalıtaş, Gezi İsyanı sırasında 2 Haziran tarihinde kitlenin üzerine araba sürülmesi sonucu 19 ya-

Devlet belli ki çok korkmuş koridorlara, mahkeme salonuna, adliye çevresine polis yığmış, katil sanık sandalyesine korumalar eşliğinde getirilmiş oda yetmemiş araba aksesuarı gibi katilide giydirmişler. Katil mahkeme salonuna perukla, takma bıyık, takma kaş ve gözlükle getirilmiş. Ama ne kadar giydirirlerse giydirdinler plaka değişmiyor o plakayı da istediğin arabaya takabilirsin.

İstanbul Kartal adliyesinde gerçekleşen mahkemede dışarı da çıkan gerginlik içeriye de yansıdı. Mehmet Ayvalıtaş’ın ailesi ve katılımcılar tepki gösterdi. Duruşma salonunda da gerginlik yaşandı ve duruşma 21 Mayıs’ a ertelendi.

Ethem Sarısülük, Ostim’ de kaynak işçisi olarak çalışan 26 yaşında genç, emekçi bir yiğit.

Faşistlerin plakası değişmez!

Gezi İsyanı sırasında 1 Haziran 2013 tarihinde Kızılay direniş meydanında katil polis Ahmet Şahbaz’ın ateş etmesi sonucu başından vuruldu. Ethem, 14 günlük direnişin ardından yaşama veda etti. Bunu katillerin yanına bırakmayacağını hesap soracağını ardı ardına yapılan eylemlerde milyonlarca insan hep bir ağızdan haykırdı.

Katile açılan davaya bakalım biraz, nasıl bir komedi dönüyor. Birinci duruşmada binlerce insan adaleti olmayan adalet sarayı önünde Ethem’ in hesabını sormak için toplandı. Devlet belli ki çok korkmuş koridorlara, mahkeme salonuna, adliye çevresine polis yığmış, katil sanık sandalyesine korumalar eşliğinde getirilmiş oda yetmemiş araba aksesuarı gibi katilide giydirmişler. Katil mahkeme salonuna perukla, takma bıyık, takma kaş ve gözlükle getirilmiş. Ama ne kadar giydirirlerse giydirdinler plaka değişmiyor o plakayı da istediğin arabaya takabilirsin.

Neyse duruşmaya dönelim geri, mahkemede çıkan çatışmada katil Ahmet Şahbaz’ın takkesi düşmüş keli görünmüştü. Çıkan çatışmanın ardından mahkeme başkanı duruşmanın kapalı yapılmasına ve mahkemenin can güvenliğinin olmaması gerekçesiyle 1 ay sonraya ertelemiştir.

2. duruşmaya gelelim. Yine binlerce insan hesap sormak için adliye önünde toplandı. Halkın gücünden korkan devlet duruşma öncesi bomba ihbarı olduğu gerekçesiyle köpek robokop-asker salona sokularak arama yapıldı. Katil tutuklanacağı yere ödüllenerken Urfa'ya tayin edildi ve mahkemeye getirilmedi. Katilin avukatları ifadesinin Urfa'dan alınmasını istedi. Ethem'in avukatı da katilin yakalanması talebinde bulundu. Mahkeme heyeti sanığın yakalanma talebini savcıya yöneltti ama savcı maalesef rüyalara dalmıştı.

Günaydın seslerinden sonra uyanan savcı yakalanmasının reddini, Urfa'dan dinlemenin de kabulünü istedi. Mahkeme başkanı katilin avukatlarının isteğini kabul ederek ifadesinin Urfa'dan telekonferans yöntemiyle alınmasına karar verdi ve duruşma ertelendi.

Gelelim 3. duruşmaya. Hesap sormaktan vazgeçmeyen halk yine adliye önünde toplandı. Alışıl gelmiş şeyler yaşandı yine. Savcılar uyudu, Ahmet Şahbaz yoktu. Adalet desen o zaten hiç yoktu. Katil Urfa'dan görüntülü ve sesli konferans yöntemiyle katıldı. Görüntülü dediysem peruklu, takma bıyıklı, gözlüklü yani yine giydirilmiş.

Bu mahkemede de aynı şeyler yaşandı. Tek ayrı nokta katil bağlandı ve ben suçlu değilim bana taş atanlar suç-

lu dedi. Duruşma boyunca tarafsız olduğunu iddia eden mahkeme heyeti davadan çekildiğini ve 7. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından inceleneceğini açıkladı. Kararın ardından duruşma sona erdi ve yine ertelendi.

Hadi 4. duruşmaya. Yine adalet yok, yine katil yok. Ethem'in avukatları katilin savunmasının bitmediğini ve duruşmaya getirilmesini istedi. Mahkeme heyeti verdiği kararda sanığın duruşmaya ihtar ile çağrılmasına karar verdi, tarafların delil ve belgelerin sunulması için süre verilmesine karar verdi. Bir sonraki mahkemeyi de 26 Mayıs'a erteledi.

Bağımsızlık uğruna mücadele eden Deniz Gezmişler gibi, biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik diyerek çarpışan Mahir Çayan gibi, Diyarbakır zindanlarında 90 günlük işkencede ser verip sır vermeyen Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya gibi mücadele edeceğiz ve Gezi İsyanı'nda yitirdiğimiz Ethemlerin, tüm yoldaşlarımızın hesabını soracağız. 12 ve 26 Mayıs'ta AYAĞA KALKıyoruz. Ethem yoldaşımız hesabını sormaya "Bu Dava Senin Davan Şiariyle" Kayseri ve Ankara'da buluşuyoruz.

çarpışan Mahir Çayan gibi, Diyarbakır zindanlarında 90 günlük işkencede ser verip sır vermeyen Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya gibi mücadele edeceğiz ve Gezi İsyanı'nda yitirdiğimiz Ethemlerin, tüm yoldaşlarımızın hesabını soracağız. 12 ve 26 Mayıs'ta AYAĞA KALKıyoruz. Ethem yoldaşımız hesabını sormaya "Bu Dava Senin Davan Şiariyle" Kayseri ve Ankara'da buluşuyoruz.

Berkin'in Katilleri İfade Verdi

Berkin Elvan dava dosyasına yeni fotoğrafların eklenmesiyle birlikte olay yerinde bulunan çevik kuvvet polisleri, soruşturma savcısı Faruk Bildirici tarafından Çevik Kuvvet Şube Müdürlüğü'ne yazılı bir taleple ifadeye çağrıldı. İfadeye çağırılan çevik kuvvet polisleri ifade sırasında bilindik cevaplar vererek, kendilerini aklama çabası içerisindeydiler.

Polisler verdikleri ifadelerde "Fotoğraftakilerin kendileri olduklarını ancak olayda gaz fişeği atılmadığını, eylem sırasında sadece TOMA'lar tarafından

kitleye su ile müdahale edildiği belirtildi."

Davayla ilgili bir diğer gelişme ise; olaya karışan amir ve memurların, bizzat görgü tanıkları tarafından yapılan ayrıntılı tip ve eşkâl tariflerinin de soruşturma dosyasına girmesi oldu.

Sanırız Berkin Elvan'ın kafasına isabet eden gaz fişeği gökten kendine düştü. Devlet yetiştirdiği katilleri korumak için elinden gelen çabayı gösterse de devrimci, demokrat güçlerin bu davanın peşini bırakmayacağı bir o kadar aşikâr.

269 gün ölüme meydan okuyan, ölüme karşı ortaya koymuş olduğu iradesiyle yıldızlar ülkesinin göz bebeği olan Berkin'in davasının üstü bu kadar kolay kapatılamayacak. Gökten düşen gaz fişeğinin devletin başına büyük çorap öreceğini, Mayıs'ın kızılığıyla sokakta, barikatlarda Berkin'in hesabının sorulacağını biz Yeni Demokrat Gençlik olarak bir kez daha haykırıyoruz!

“Gelecek”sizleştirmek adına 1.Eğitim Zirvesi

2023 hedefleri kapsamında dünyanın ilk on ekonomisine girmeyi hedefleyen egemenler bunun içinde nitelikli iş gücüne ihtiyaç duymaktadırlar. 1. Eğitim Zirvesinin odağını da bu oluşturmaktadır. Egemenlere göre günümüzde verilen eğitim ile piyasanın ihtiyaçları arasında bir uyumsuzluk vardır ve öncelikle bunun çözülmesi gerekmektedir.

“ Geleceğimizi” belirleyecek olan kararların tartışıldığı 1. Eğitim Zirvesi gerçekleştirildi. YÖK yasa tasarısının son halini de beğenmeyip, değiştirilmesini

düşünen Tayyip Erdoğan, Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı'ya görev verdi. Neo-liberal politikaların eğitim alanına uygulanması amacı üzerine verilen bu emrin ardından Vakıf Üniversiteleri Birliği tarafından böylesi bir gün tertiplenip yeni yeni politikalar üretip, uygulama kararları alındı.

YÖK, 12 Eylül askeri darbesinin ardından üniversiteler üzerinde bir baskı aracı olarak kurulmuş ve günümüze kadar bu özelliğinden hiçbir şey kaybetmemiştir. Önceki dönemlerde de YÖK yarasını hükümet doğrudan hazırlamaktaydı şimdide kendi hazırlamakta. Üniversiteye sorulmadan, tepeden inme bir yasanın, darbe döneminde bu şekilde gelen YÖK yarasından hiçbir farkı yoktur. YÖK üniversiteler üzerinde düzenin baskı aygıtı işlevi görmesinin yanında, üniversitelerin neo-liberal politikalar doğrultusunda yeniden yapılandırılmasında da etkin rol almıştır. YÖK'ün kuruluşu ile birlikte özel üniversiteler kurulmuş, kamu üniversitelerinde paralı eğitim uygulamaları harçlarla yaygınlaştırılmıştır.

Hedef: Tüm üniversitelerde pazar odaklı eğitim...

2023 hedefleri kapsamında dünyanın ilk on ekonomisine girmeyi hedefleyen egemenler bunun içinde nitelikli iş gücüne ihtiyaç duymaktadırlar. 1. Eğitim Zirvesinin odağını da bu oluşturmaktadır. Egemenlere göre günümüzde verilen eğitim ile piyasanın ihtiyaçları arasında bir uyumsuzluk vardır ve öncelikle bunun çözülmesi gerekmektedir. En büyük sorunun bu olması da (üniversitenin başka sorunları yokmuş gibi) egemenlerin eğitim konusunda bir tek ticari zekâsının çalıştığı bir göstergesidir.

1. Eğitim Zirvesi'nde eğitimin, piyasanın isteklerine göre şekillenmesi doğrultusundaki tartışmalarda 3 hedef üzerinde duruldu:

Nicel büyümeden nitelikli büyümeye gitmek, nitelikli öğretim üyesi yetiştirmek, uluslararasılaşma. Bu üç hedefin içeriği genel olarak 'finans kaynaklarının çeşitlendirilmesi' üzerinden ilerledi. “Çeşitlendirme” denilen ise sermayenin üniversiteye daha hakim bir konum da olmasını sağlamaktır. Bu hedefler doğrultusunda da üniversitelerde daha yoğun bir şekilde pazar odaklı çalışmalar yürütülecek, teknoloji transfer merkezleri kurulacaktır. Vakıf üniversitelerinin de bu süreçte büyük rol oynayacağı ortadadır.

Yalnızca devlet ve vakıf üniversiteleri değil özel ve uluslararası üniversitelerin de olmasını isteyen egemenler, “**öğrencinin üniversiteyi seçme hakkı olduğu gibi üniversitenin de öğrenciyi seçme hakkı olmalı**” diyerek merkeze öğrenciyi değil sermayeyi koymaktadır. Bologna Süreci ve YÖK'ün buna paralel olarak hazırladığı strateji raporu “üniversitelerin bir işletme olarak kendi kaynaklarını yaratması, öğrencilerin ekonomik gelir kaynağı olarak tanımlanması, bilginin piyasa için üretilerek üniversitelerin piyasada rekabet eder hale gelmesi” vb durumlarını içermektedir. Özel üniversitelerin yanı sıra kamu üniversiteleri de işletme mantığı ile ele alınıp düzenlenmeye başlanmış, üniversitelerin kamusal niteliği büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır. Kamusal niteliğin ortadan kalkması bir yanyıla üniversiteyi bilimsellikten ve toplumsallıktan uzaklaştırıp piyasa aktörü haline getirirken, diğer yandan da öğrencilerin müşteri olarak daha fazla sömürülebilmesinin önünü açmaktadır. Gerek harç sisteminde yapılan düzenlemeler, gerekse banka kartlarından oluşturulan üniversite kimlik kartları bu müşterileştirme sürecinin bir parçasıdır.

1. Eğitim Zirvesi'nde üzerinde en çok durulan konular-

“Kaliteli, piyasaya uygun”

dan biri de “sadece Türkiye için değil dünya için kaliteli bireyler yetiştirmek, kalite güvencesinin bir an önce akredite edilmesi” idi. Diplomaların çok şey ifade etmeyeceği, bunun yanında uluslararası sınavları, gidilen kursları ve sosyal etkinlikleri içeren belgeler hazırlanmasını tartışan patronlar ticarileşmeyi bir başka boyutla ele almış oldular. İş hayatında da diplomaların geçerlilik süresinin 6 ay olduğunu, 6 ay sonra ise iş hayatının dinamiklerinin devreye girdiğinden bahsediyorlar. Ayrıca işverenin diploma ya değil; kişinin vasfına, işletmeye ne kazandıracağına

baktığını belirtiyorlar. Yani okuduğun seneler içerisinde aldığın eğitimin, kendi çabalarınla kendini geliştirmenin bir anlamı yok, devlete göre okuduğun sürede ne kadar belge ve sertifikalara para yatırırsan o kadar “kaliteli” ve “geleceği” olan birey olursun.

Konuşulan yüksek öğrenime yönelik ihtiyaçlar ve beklentilerin çözümünü, patronlara bırakmaktadır. Üniversite gençliğine geleceğini belirlemede bir hak tanımayan devlet, yeniden düzenlenecek olan yasayı 12 Mayıs gibi bir tarihte açıklamayı planlıyor. Bize düşen görev bütün gücümüzle bu yasaya, YÖK’e ve düzenine karşı isyanımızı büyütme. Ayağa kalkalım, isyanı büyütelim!

Dicle Üniversitesi’nde Polis-Hizbullah İşbirliğine Karşı Direniş

1990’ların başında TC devleti, Kürt Ulusal Hareketinin güçlenmesine engel olmak ve ezilen halkımız üzerindeki asimilasyon, imha ve yıkım politikalarını devam ettirebilmek için Hizbullah çetesini oluşturdu.

Devletin ürünü olan Hizbullah çetesi, Kürt halkı üzerinde tahakküm kurmaya çalışarak, halkı katledip büyük yıkımlar ve acılar bıraktı/bırakmaya da devam etmektedir. Öyle bir hale gelen bu çete, kendilerinden olmayana tahammül edemeyip her kültüre ve inanca azgınca saldırılmaktadır. Halk düşmanı olan bu çetenin önde gelenleri, geçen yıllarda AKP hükümeti tarafından serbest bırakıldı. Ellerini kollarını sallayarak hapis-haneden çıkıp son zamanlarda HÜDA-PAR adı altında legal alanda faaliyetlerini geliştirmektedir. Katliamlarla dolu tarihi olan Hizbullah, halkımızın dini inancını sömürmeye çalışmaktadır.

Bu böyle sürüp gitmez!

Amed’te buldukları her alanda zorbalık yapan HÜDA-PAR, Dicle Üniversitesi’nde geçen sene olduğu gibi bu sene de **Bilge Gençlik Kulübü** adı altında toplanıp Kutlu Doğum Haftası etkinliği ile üniversitede faaliyete geçmeye çalışmaktadır. Polis eskortluğunda çoğu dışarıdan getirilen bu çete, satırlarla ve bıçaklarla devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere azgınca saldırarak, üniversite içinde ahkâm kesmeye çalışıyor.

Bu sene Mimarlık Fakültesi’nde başlayan polis-Hizbullah saldırılarında plastik mermiyle doğrudan hedef alınarak bir YDG’li arkadaşımız yaralanmıştır. Polis, fakülteleri abluka altına alıp, içeri rahatça girerek, çok sayıda öğrenciyi darp edip gözaltına almış, fakülte etrafında bulunan öğrencilere “buradan dağılın” diyerek üniversiteden uzaklaştırmaya çalışmıştır.

Fakültele polisin elini kolunu sallayarak girip çıkması yetmiyormuş gibi rektör ile polis anlaşma yapıp fakültele turnikeler ve kameralar yerleştirmiştir. Devlet, Hizbullah eliyle, öğrencilerin olan üniversiteyi karakolu haline getirmeye çalışmaktadır.

Elbette bu saldırıların arkasında yatan gerçek, rektör ve işbirlikçilerinin Dicle Üniversitesi’nde bulunan devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilerden korkmasıdır. Kendinden olanları üniversiteye yerleştirmekte kendi menfaatlerine karşı duran herkesi sindirmeye çalışmaktadırlar. Bu yüzdendir bu azgınca saldırıların bitip tükenmezliği.

Bu bir gerçektir ki, tarihimizi acı ve kana boğanların hesabını yine biz sorduk/soracağız. Biz her alanda olduğu gibi üniversitemizde de Hizbullah-polis-rektör işbirliğine geçit vermeyeceğiz.

Amed’ten bir YDG’li

DEDAŞ Direnişinin Öğrettikleri...

Bölgede ilk defa bu kadar ciddi bir işçi direnişinin oluşuna karşın sınıf bilincinin eksikliğiyle kimlik karmaşası yaşanmıştı. İşçi arkadaşlarla sohbetlerimizde ailelerinin köylerde oturduklarını, hayvan ve tarım işi ile uğraştığını, bir kısmının da dükkânlarının olduğunu öğrendik. İşçilerin ulusal mesele noktasında daha bilinçli olduğunu görürken sınıfsal sorun konuşulduğunda sessiz kalmaları belli şeyleri açıklıyor gibi.

Amed YDG olarak, DEDAŞ direnişinin başladığını duyduğumuz andan itibaren işçilerin yanındaydık. İşçilere ilk gittiğimiz gün, tanışmamız yeni olmuştu ki iki arkadaşımız gözaltına alındı. Arkadaşlarımızın gözaltına alınması ile işçi arkadaşlarla aramızda sıcak bir bağ oluştu. İşçiler ailelerinden biriymişiz gibi bizleri sahiplendiler.

Direniş boyunca sürekli yanlarında oluşumuz, muhabbet etmemiz, birlikte halay çekip, birlikte vakit geçirmemiz dikkatlerini çekmiş, diğer DKÖ'lerin neden yanlarında olmadıklarını merak etmişlerdi.

İşçiler kendi kararlarını kendileri alırken bizlere nasıl olması gerektiğini sordukları zaman, işçi direnişi üzerine daha önce bir deneyimimizin olmayışı nedeni ile belli sıkıntılar yaşadık.

Direniş 13 gün sürmüş, direnişe 130 arıza bakım ve onarım işçisi katılmıştı. İş bırakma eyleminin talepleri ise; can güvenliği malzemelerinin yetersizliği, maaşların düzenli yatırılması, fazla mesai ücretlerinin verilmesi ve yemek ihtiyaçlarının karşılanması şeklinde sıralanmaktaydı.

Daha önce iş malzemelerinin olmayışı nedeni ile ölümler yaşanmış, çoğu çalışan işçi iş kazası geçirmişti. İki işçi ise halen yoğun bakımda hayatta kalma mücadelesi veriyor. Direniş, işçilerin örgütsüzlüğü, direniş kırıcılarının oluşu, en önemlisi devrimci siyasetlerin etkisizliği ve sendikal anlayıştaki sıkıntılar nedeni ile son buldu.

Direniş boyunca işçilerin, saldırı hazırlığında olan polis ile sohbet etmesi, içerde direnişi kırmak isteyen şeflerle anlaşmaya çalışmaları, sorunu müdürün yaratmış olduğu sorunmuş gibi algılamaları umutsuz bir ruh halini, sürekli işe dönme eğilimini başlattı.

Bölgede ilk defa bu kadar ciddi bir işçi direnişinin oluşuna karşın sınıf bilincinin eksikliğiyle kimlik karmaşası yaşanmıştı. İşçi arkadaşlarla sohbetlerimizde ailelerinin köylerde oturduklarını, hayvan ve tarım işi ile uğraştığını, bir kısmının da dükkânlarının olduğunu öğrendik. İşçilerin ulusal mesele noktasında daha bilinçli olduğunu görürken sınıfsal sorun konuşulduğunda sessiz kalmaları belli şeyleri açıklıyor gibi.

Bir işçi arkadaşla röportaj yapan gazeteci "hangi ta-

leplerle işi bıraktınız" sorusu üzerine; "Valla bende bilmiyem. Dün Stêrk'te izlediğime göre iki parça ekmek için direnişteymişiz" demesi komik ancak bir o kadar da önemli bir soruna dikkat çekiyor.

İlk defa böyle bir işçi direnişiyle temas etmemiz sınıf mücadelesi perspektifinin zayıflığını, bölgede gelişmekte olan işçi sınıfını ve sınıf çelişkilerini görmemizi sağladı. Direniş sonrasında da görüşmeye devam ettiğimiz işçilerden kimisi düğününe, kimisi evine davet etti. Gazetemizi ve sitemizi sürekli takip eden işçiler, haberlerin anlık paylaşılmasından dolayı çok mutlu oldular. Başka örgütler getirdikleri gazeteleri işçilere ücretsiz verirken, biz gazetemizi dağıtırken özellikle gazetenin ücretini vermek istemeleri, sahiplenmeleri, gazetemize kendi direnişlerini kendilerinin yazması, bizim için önemli yanlarından biriydi.

Direnişin bitmesine rağmen her şey yeni başlamıştı. Direniş kazanımsız bitmesine rağmen işçilerle görüşmeye devam ediyoruz. Buluşmalarımızda DEDAŞ direnişi üzerine tartışmalar yürütüp ve neden başarısız olduğunu, eksikler ve olumlu yanlarını tespit edip kendimize görevler çıkarttık.

Amed'den Bir YDG'li

BARZANİ KENDİ MEZARINI KAZIYOR!

Yakın süreçte Rojava ve Rojava'daki devrim süreciyle ilgili birçok önemli gelişme yaşandı. Rojava'daki kazanımları yok etmek için IŞİD, Türkiye'nin desteğini alarak Kobane'ye büyük bir saldırı başlatmış ve YPG'nin güçlü savunması karşısında ağır kayıplar vererek geri çekilmiştir.

Suriye Kürdistanı'na yönelik politikası Türk devletiyle aynı minvalde olan Barzani KDP'si, Cizire Özerk Bölgesi sınırına

22 km'lik hendek kazmıştır. KDP'nin kazılan hendekle ilgili açıklaması ise şöyledir: *"Kaçakçıların ve cihatçı çetelerin sınırdan geçmemesi için bu hendek kazılmaktadır. Hendeği kazın Federal Kürdistan Hükümeti değil, Irak hükümetidir."*

Rojava'ya yönelik saldırılarını Türkiye ile eşgüdümlü olarak gerçekleştiren KDP'nin bu açıklaması gerçeklikten uzaktır. Daha önce Semelka Sınır Kapısı'nı kapatan, sınırdan geçmek isteyen Rojava'lı Kürtlere öldüresiye şiddet uygulayan anlayışın, açıklamalarının gerçeği yansıtmadığı gün gibi ortadadır. Kazılan hendek ise El-Kaide, IŞİD gibi cihatçı çetelerin geçiş yaptığı noktaları kapsamamaktadır. İleriki süreçte KDP tarafından Irak Kürdistanı ile Suriye Kürdistanı'ı sınırında nöbetçi kulübeleri ve karakol yapılması düşünülmektedir. Rojava halkı bu duruma tepki göstermek için hendek çalışmasının sonuna kadar çadırlarda nöbet tutarak KDP'yi protesto etti ve kazılan hendeğin bir kısmını kazma kürekle doldurdu.

Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etmek hedefiyle yürütülen 'çözüm süreci'nin önemli ayaklardan biri de KDP'dir. Batılı emperyalistlerin BOP'un önünde PKK gibi büyük bir engeli istememesi ve Türkiye'nin buradan büyük pasta kapmak istemesinden dolayı Kürtlere Barzani'nin siyasi çizgisi benimsetilmeye çalışılmaktadır.

Barzani'nin aleyhine sonuçlanacak Kürt Konferansı'nın sürekli ertelenmesi, Türk egemenleri ile Barzani'nin ekonomik ve siyasi ilişkilerinin süreklileşmesi, "çözüm süreci"nde Türk egemenlerinin yanında KDP'nin saf tutması bunun göstergeleridir. Bu şekilde KDP çizgisi ilhak edilen Kürdistan'ın dört parçasında benimsetilmeye çalışılıyor ve Kürt Ulusal Hareketi'nin her cephede kuşatılması ve ideolojik-politik çizgisinin hedeflenen bu siyasal kimliğe uyumlu hale getirilmesi planlanıyor.

S. Kürdistanı'nda Kürtlerin kazanımlarının yok olması için cihatçı çeteler TC tarafından askeri, lojistik, ulaşım vs. anlamında destek görüyor; Türk hükümetinin işgal tehditleri sürekli gündemde tutuluyor ve Barzani'nin Ulusal Hareket karşısında tehdit olarak görülmesi için büyük çaba veriliyor.

Yerel seçimlerin sonucunda ortaya çıkan tabloya baktığımızda AKP'nin T. Kürdistanı'nda seçim hilelerine sıkça başvurduğunu görmekteyiz. AKP'nin bu hile politikası Rojava'ya uyguladığı tek devlet, tek millet, tek dil politikasıyla uyumludur. Ağrı, Ahlat, Bingöl ve Ceylanpınar seçim hilelerinin en bariz örneklerini bize göstermektedir. Türk devleti, Rojava'ya sınırı olan Ceylanpınar, Suruç ve Nusaybin'e duvar örmüştür. Ceylanpınar'da AKP'nin seçimi hileyle kazanması Rojava'ya saldırı için çetelere verilen desteği arttırmak içindir. Seçimden önce cihatçı çetelerin elini kolunu sallayarak gezmesi, sağlık hizmetlerinden yararlanması ve Ceylanpınar halkını tehdit etmesi seçimden sonra daha görünür bir hal almıştır.

Ceylanpınar'ın AKP'den şimdiki belediye başkanının cihatçı çete üyeleriyle çekilmiş fotoğrafları internete düşmüştür. Seçim sonuçlarına Ceylanpınar halkı tepki göstermiş ve kolluk güçleriyle çatışmıştır. Ceylanpınar'da devlet OHAL uygulamış ve ilçeye giriş çıkışları yasaklamıştır. OHAL süresince cihatçı çeteler ve AKP'li belediye başkanının yakınları ellerinde silahlar çok rahat bir şekilde kolluk güçleriyle birlikte halkı tehdit etmişlerdir.

AKP'nin cihatçı çeteleri desteklemesi, Rojava'yı işgal etme tehditleri ve sınıra duvar örmesi, sınır kapılarını kapalı tutması, sınırdan geçmek isteyen Kürtleri öldürmesi ve Barzani'yle siyasi-ekonomik ilişkisini geliştirmesi S. Kürdistanı'nda Kürt halkının can bedeli mücadelesi sonucunda elde ettikleri kazanımları ortadan kaldırmak içindir.

Ne var ki bu faşist zihniyetin sürekli unuttuğu bir nokta var: "Ezilenlerin ortak mücadele azmi!" Birlikte mücadeleyi büyüterek Rojava'da Kürt halkının demokratik kazanımlarını koruyacağız!

Amed'den bir YDG'li

Neden Devrimci Olmayayım Ki?

O zamanlar 9 yaşındaydım. Mahallede top oynamaktan başka pek bir derdim yoktu. Hayatımdaki tek çelişki, üst mahallenin takımını yenmekti. İzmir'in İzmir olmadığı yerde Tepecik'in Kuruçay Mahallesi'nde oturuyorduk. Hani devletin pis işlerini döndürdüğü mahalleler olur ya tam anlamıyla öyle bir mahalleydi Tepecik. Devlet gençliği uyuşturucu belasıyla baş başa bırakmış, daha küçücük çocuklar esrar içilen evlerde büyümekteydi. Tepecik Mahallesi'nde Çingeneleler yoğun olarak yaşardı ve hepimizin bildiği gibi Çingene mahalleleri çelişkilerin en yoğun yaşandığı mahallelerdendir. Burada halk yoksullukla dalga geçer duruma gelmişti. İnsanların devlet adına bir şey gördüğü zaman uyuşturucu çetelerinin polisler rüşvet vermesiydi.

Ha bir de, polislerin kendi beslediği çetelere göstermelik operasyon çekmesi. Bu durum o kadar yalan bir hal almıştı ki; operasyonlarda polisin aldığı uyuşturucu tacirleri ertesi gün tekrar mahallede kol geziyordu. 4-5 yaşındaki çocuklarını kollarında taşıyan tacirlerin de ellerinde esrar vardı aynı zamanda. Uyuşturucu, su içmek gibi karşılanıyordu mahallede, devlet o kadar izin vermişti ki çetelere uyuşturucu ticareti yapmak sanki mahallenin tek geçim kaynağıydı. Mahalle sadece Çingenelelerden oluşmuyordu. Aslında Çingene mahallelerinde içe kapalı bir yaşam tarzı hâkim olur. Yani başka etnik kimlikte kimsenin yaşamadığı mahallelerdir. Ancak Kuruçay öyle değildi. Kürtler de yoğunlukta vardı, Ermeniler de. Devletin ötekileştirdiği her kesim mahallede yaşamaktaydı. Devlet şehir merkezinde görmek istemediği herkesi Kuruçay'a itmişti resmen. Bir de bizim mahalle takımının kalecisi Şehmuz vardı. Mardinliydi Şehmuz, annesi Arap babası Kürt' tü. Okuldan arta kalan zamanlarda midyeye çıkardı. İnsanlar onu midye kabukları içinde hap sattığını zannederlerdi, hâlbuki midye içinde sadece pilav vardı. Tabii ötekilerin hepsi pis iş yapardı, aslında pis işi yapan tek kurum devletti. Şehmuz'un tek derdi evine ekmek götürmek için İzmir'de midyeye çıkmaktı.

Bir gün beni de midye tezgâhına götürmüştü. Alsancak'

ta Pasaport'un orada açmıştı tezgâhımızı. Her sınıftan insan midye yiyordu. Simitçi çocukla, takım elbiseli ağabeyleri yana görebileceğiniz yerlerden bir tanesi de midye tezgâhının başıydı. Satışlar iyi gitti o gün, nerdeyse tepsiyi yarılamaştık. Akşam kendini geceye çevirdiği sırada devriye atan polis memurları tezgâha yanaştı. İkimizden de kimliğimizi göstermemizi istediler. İlk önce ben vermiştim, kimliğimi doğum yerine bakıp geri verdi. Sıra Şehmuz'un kimliğine geldi. Polis aldı Şehmuz'un kimliğini baktı ve birden

Şehmuz'a tokat atıp kimliği verdi ve arabalarına binip gittiler. Çok şaşırmıştım, şaşırdığım bir konuda Şehmuz'un hiç şaşırmamasıydı. Sanki olağan bir şeymiş gibi karşıladı. Her gün karşılaştığım bir olay gibiydi. Aklıma hemen insanların söyledikleri midye içinde hap satma meselesi gelmişti, dedim ki insanlar haklıydı. Ancak midyeleri ben de doldurmuşum hap falan yoktu, sadece olması gereken şeyler vardı. Başka bir sebebi olmalıydı bu tokadın. Daha sonraları anlamıştım tokadın sebebinin. Şehmuz'un kimliğinde "Mardin" yazıyordu, Kürt olduğu için atılmıştı o tokat. Ötekiydi ya o sebepten, ben öteki olmadığım için kurtarmıştım. Yine sonraları öğrenmiştim ki bu tokadın bir tanımı vardı. Tanımı faşizmdi. Şimdi baktığımda mahallede birden fazla çelişki vardı. Etnik kimliklerinin farklı olmasından kaynaklı ötekileştirilen insanlarla doluydu. Ayrıca devletin gençliği uyuşturucuya iterek sistemli bir şekilde hiçliğe eğilim göstermeye mahkûm etmişti. Yani devletin yozlaştırma politikalarıyla gençliğin düşüncesini, sorgulamasını önlemek için uygulamış olduğu stratejilerden biriydi. Çünkü mahalle gençliği sorgulayıp düşünürse, sistemin saldırılarının farkına varırsa, devlet için hiç iyi olmayacaktı.

Yazıyı kaleme almadan önce neden devrimci olduğum hakkında çok düşünmedim aslında. Emekçi mahallerini, sokağı biraz gözlemleyen herkes neden devrimci olması gerektiğinin farkına varabilirdi bence.

İzmir'den Bir YDG'li

KİTLE HAREKETİNDEN ÖĞREN, DEĞİŞİME AÇIK OL!

Perspektifimiz sadece belli bir bölgenin, alanın psikolojik- kültürel özelliklerine, yaşam alışkanlıklarına ve politik söylemlerine sıkışıp kalmamalıdır. Ufkumuz, kitle hareketini oluşturan dinamiklerin, siyasal yaklaşımlarını, yaşam tarzlarını, düşünce biçimlerini, mücadele araçlarını, yol ve yöntemlerini içine alacak şekilde gerçekliğini kavramak olmalıdır.

27 Mayıs'ta başlayan ve 31 Mayıs'tan itibaren coğrafyamızın her yerine hızla yayılan Gezi İsyanı'nın yıldönümünün arifesindeyiz.

Aradan geçen süre içinde, başta siyasal düzlemde olmak üzere, yaşamımıza dair söylediğimiz her sözde, attığımız her adımda, Gezi İsyanı'nın yarattığı iklimin etkilerini hissettik, yaşadık. ODTÜ'den, Tuzluçayır'a, isyan kenti haline gelen Antakya'dan, direnişin İstanbul'daki ikinci adresi Kadıköy'e; rüşvet, yolsuzluk ve sansür eylemlerine, Haziran isyanından beslendiğimiz ve ortaya konulan direnişle, isyanın yeni biçimlerle bugüne taşındığı bir süreci geride bıraktık. İsyanın artçı sarsıntılarının toplumun çeşitli kesimlerinden ileri dinamiklerin öfkesiyle birleştiği ve kendini yeniden ürettiği bir süreçten geçtik. Bu durumun sona ermediği aksine yaşanan gelişmelerle birlikte, önümüzdeki günlerde yeni direniş, çatışma ve hesaplaşmaların yaşanacağı anlaşılıyor.

Gezi'den bu yana çeşitli milliyet, inanç ve mezheplerden; cins ve kimliklerden ezilenlerin, yaşam alanları, sokağı, mahallesi, kenti kısacası geleceği adına sokağa çıktığı, tepki gösterdiği, direnişi büyüttüğü bir döneme ev sahipliği yaptı takvim yaprakları.

Gezi'nin birinci yıldönümünde, yığınların son derece tutarlı bir biçimde, barikat başında, sokaklarda haykırdığı "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" sözüne uygun bir pratiği yaşama geçirdiği söylenmelidir. Yığınlar, hemen her vesileyle itiraz hakkını, özne olma misyonunu, "bende varım" cüretini; gözaltı, tutuklama, baskı, şiddet ve katletme yöntemlerini de içine alacak şekilde topyekûn saldırı ve kuşatma politikasına karşın gösterdi. Gezi İsyanı, toplumsal yaşamdaki en önemli karşılığını, geniş yığınların iradesini, fikrini ortaya koymadaki ısrarında buldu. Gezi'den bu yana, daha fazla soran, sorgulayan, daha çok eleştiren ve eleştirilerinin peşine düşen bir kitle gerçekliğinin filizlendiğini söylemek mümkün.

Söz konusu kitle hareketinin, inişli çıkışlı, birden bire alev alan ve benzer biçimde kısa sürede sönmüşlenen yapısı aynı zamanda karakteristiğini ifade ediyor. Haziran

günlerinde açığa çıkan enerjinin uzağından seyretse de söz konusu hareketliliğin, toplumsal alanın hemen her karesinde ciddi bir değişim ve dönüşüm yarattığı, bu topraklarda ezilenlerin oluşturduğu itiraz kültürüne yeni bir soluk getirdiğini kabul etmek gerekir.

Hâkim sınıfların, dönüp dolaşıp sözü Gezi'cilere getirmesi, her vesileyle düşman ilan etmesi, öfke diliyle ötekileştirmesi, hedef tahtasına koyması da bundandır.

Yığınların Değişen, Dönüştüren Gücü

Hiçbir şeyin değişmeyeceği, kaderin bugüne geldiği gibi devam edeceği yaklaşımı, bu noktadaki derin yargılar ve geleceğe, kendi gücüne duyulan inançsızlık; egemenlerin iktidarlarının yükseldiği temel kolonları oluşturmaktadır.

Oysa elbette hâkim sınıflar, toplumun dinamik, sürekli değişen-dönüşen bir yapısı olduğunun farkındadır. Bu açıdan devlet aygıtını değişen ihtiyaçlar ekseninde yeniden organize etmede oldukça becerikli davrandıkları söylenebilir.

Burada kilit nokta, Gezi İsyanının temel ruhu olarak tarif edilebilecek değişim olgusunda yatmaktadır. Yığınlar, hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağı iddiasını, "bu daha başlangıç mücadeleye devam" ifadesiyle garanti altına almış, bu söyleme uygun bir pratik sergilemiştir.

Sömürücü zorbaların, iş yaşamından, eğitim ve sağlığa; ekonomiden çevreye geniş bir yelpazede, önüne koyduğu gündem başlıkları üzerinde iki defa düşünmek zorunda kaldığı bir gerçektir. AKP'nin yerel seçimlerden zaferle çıkmak adına vites büyütmesi, propaganda aygıtını devletin neredeyse tüm kurumlarının, organlarının desteğiyle işe sokması; büyükşehir yasasının meclisten ışık hızıyla geçirilmesi ve türlü hile ve entrika, bu öfke selinin önünü almak içindir. Kaldı ki, seçimden zaferle çıkanların tavrı, mezarlıktan geçerken korkudan ıslık çalanlara benzemektedir. Kendini sağlama almak adına başta MİT olmak üzere

re birçok organda yaşama geçirilenler ve örülen duvarlar korkunun büyüklüğüne işaret etmektedir.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve 2015 yılında yapılması hedeflenen genel seçimler sürecinin, ezilen yığınlar cephesinde yeni kaynamalara sahne olacağını söylemek yanlış değildir.

Ortaya çıkan bu toplumsal manzara, dünyayı değiştirmeyi iddiasında olan bizler için yeni görev ve sorumluklar getirmektedir. Toplumun, ezilen yığınların, kılcal damarlarında biriken enerji ve tepkinin, bir harekete dönüştüğü bir tabloya bakıyoruz.

Karşımızda AKP'ye, arka planda düzene, büyük bir öfke duyan ve özne olma bilinci bağlamında kısa vadede artık geri dönülmesi mümkün olmayan bir kulvarda yol alan bir kitle gerçekliği bulunmaktadır. Söz konusu kitle, bu mücadele içinde değişmekte, politik bilincini geliştirmekte, geliştiği oranda dokunduğu her yerde yeni bir heyecan dalgası yaratmaktadır. Yığınların kahredici gücü dediğimizde tam da bu değil midir? Bu, sorgulayan ve sorgulatan gücün, etkisinin, çapının ve karşılığının bugün için belli sınırları olduğunu bilmek ondaki devrimci öze odaklanmamız gerektiği gerçeğini değiştirmez.

Halk gençliğinin en ileri kesimlerine ulaşma, onları kazanmak ve örgütleyerek Yeni Demokrasi mücadelesine sevk etme misyonu bulunan YDG'nin bu ideallerini yerine getirmesi için toplumun hareket yasalarına uygun belli zorunlulukları yerine getirmesi gerektiği açıktır.

Bunun ilk adımının dokunmak istediği hedef kitleyi tanıması olduğu söylenebilir. Devamında, bu kitleyle iletişim kurmak, onunla etkileşim içinde olmak gerekecektir. Hedef kitleyi dinlemek, anlamak ve onunla aynı frekans aralığını yakalamak bunu takip edecektir. Bugün için Gezi'den bu yana bahsini ettiğimiz hedef kitemizin sokakta, mücadele içinde sürekli bir devinim halinde olduğunu

söylemem mümkündür.

Burada tartışmamız gereken nokta halk gençliğinin, ezilenlerin öne çıkan ileri kesimlerinin değişimine ne kadar ayak uydurabildiğimizdir. Ya da yığınlarla sağlıklı bir iletişim kurmamız için neler yapmamız gerektiğidir.

68 Gençlik hareketinden 71 silahlı devrimci çıkışına

Bugün bir parçası olduğumuz Yeni Demokrasi güçleriyle birlikte ülkemiz devrimci hareketi, 71 silahlı devrimci çıkışının bir ürünüdür. Devrimci hareket, 68 devrimci gençlik hareketinin içinden çıkan İbrahim'in, Deniz'in ve Mahir'in açtığı yoldan bugüne geldi. İbrahim Kaypakkaya başta olmak üzere devrimci önderler, kitle hareketinin içinde, ondan öğrenerek, bir parçası olarak, onu bir üst aşamaya, daha ileri bir noktaya ve düzleme taşıdı.

Devrimci önderlerin bugün üzerinde yükseldiğimiz devrimci geleneğin ilk tohumlarını atan pratiği, bu bağlamda son derece öğreticidir. Tek tek her birinin özellikle de Kaypakkaya'nın yaşamına kısaca göz atmak bile bunu anlamak için yeterlidir. Devrimci önderlerin, mücadelenin başında, dönemin revizyonist önderlerinden ne derece etkilendikleri, hepsinin ilk politik faaliyetlerini TİP içinde yürüttüklerini biliyoruz. Devrimci önderler, düzenin ideolojik, politik etkisinden yığın hareketinin, değiştiren, dönüştüren, gürül gürül akan pratiği içinde uzaklaşmışlardır. Bu anlamda Kaypakkaya'nın, Deniz ve Mahir'den farklı bir noktada, daha ilerde olduğu açıktır. Kaypakkaya'nın yaşamını incelediğimizde Türk Solu dergisinde savunduğu fikirlerden, Kemalizm, Ulusal sorun, devrimin yolu, yöntemleri; zorun rolü ve gerilla savaşının ilkeleri ile başlıca örgütlenme biçimlerine kadar bir dizi başlıkta çığır açan bir noktaya evrildiği rahatlıkla görülebilecektir.

Kaypakkaya, köylülerin toprak işgallerinde, faşistlerle kıyasıya yürüttüğü mücadelede, fabrikalarda- işçi havzalarında, işçi sınıfının direnişlerinde ve T. Kürdistanı'nda Kürt ulusunun içinde, sınıf mücadelesinin temel dinamiklerini incelemiş ve teorisini oluşturmuştur.

Kaypakkaya'da değişim ve dönüşümü, hesaplaşma ve kopuşa buradan yeni bir yola götüren temel dinamik budur.

Bu bağlamda statükodan, ezberden, dogmatik düşüncelerden özenle uzak durmak bizi geliştirecek ileri taşıyacaktır. Doğru politika, her dönemde o anın esas öznelere incelenmesiyle yani somut koşulların somut tahliliyle ortaya çıkacaktır.

Değişime açık ol!

Bu çerçevede, Gezi'den bu yana düşünce biçimimizde ve elbette pratiğimizde yaşanan değişimlere bir göz atmak yararlı olacaktır.

Gezi İsyanı sürecinde YDG olarak, merkezi bir politika belirleme ve bir örgüt gibi davranmada eksik kaldığımızı, hareketi anlama noktasında zaafı bir duruş sergilediğimizi daha öncede dile getirmiştik. Kuşkusuz bu tespit, İzmir'den Ankara'ya, İstanbul'dan Mersin'e birçok alanda harcadığımız emeği, verdiğimiz mücadeleyi yok saydığımız anlamına gelmemelidir.

Geçen süre içinde YDG olarak, sorunlarımızı bir örgüt düzleminde tartışma anlamında önemli mesafeler kat ettik. Önümüze koyduğumuz kampanyalar ve politik gündemlerle birlikte, kolektif çalışmada ve demokrasinin yaşama geçirilmesinde mütevazı adımlar attık. Bir örgüt olma, politik süreçleri bir siyasal organizasyon olarak tartışma ve bu ekseninde pratiğe geçme ısrarı, kitle hareketiyle belli başlı noktalarda buluşmamızı sağladı.

Buna karşın hala, özellikle çalışma biçimimizde, dogmatizmin etkileri ve statüko üzerine tartışmaya ihtiyacımız olduğu açıktır. Zira, birçok vesileyle yürüttüğümüz yoğun tartışmalara karşın örgütlü yapımızın, değişim anlamında potansiyelinin altında bir performans sergilediği söylenmelidir. Hala birçok yoldaş, kendisinden farklı bir giyim, kuşamla, farklı sloganlarla ve alışlageldiğimiz eylem formlarının dışında bir kitle gerçekliği, direnişiyle karşılaştığında şaşırabilmektedir.

Gerek Yeni Demokrasi güçleri gerekse de YDG olarak mücadele yol ve yöntemleri konusunda olumsuz anlamda belli kalıplarımızın, köşelerimizin olduğunu açık yüreklilikle söylemek gerekir. Geçmişten devraldığımız bu alışkanlıkların, pratiğimize doğrudan yansıdığı da açıktır. Sözgelimi, yıllardır faaliyet yürüttüğümüz bir alanda, sürekli olarak aynı caddeyi mesken edinmek, pankartlarımızı devamlı olarak aynı yere asmak, düzenlenen korsanlara aynı sokaktan çıkıp yine daha önceki yerde bitirmek gibi örneklerle karşılaşmak mümkündür.

Ya da sansür eylemlerinde İstiklal Caddesi'nde polisin saldırısı karşısında, kendi bildiği gibi, dağılan, geri çekilen sonra yeniden toplanan ama alanı terk etmeyen kitle

gerçekliğini anlamayan bunun bir sonucu olarak alanı terk eden yoldaşlarımızın olduğunu da biliyoruz. Yoldaşların "bir şey çıkmaz" diyerek terk ettiği eylemde, çatışmaların gece yarısına kadar sürdüğü ve direniş karşısında polisin geri çekilmek zorunda kaldığını eklemeliyiz.

Bu cephede örnekleri artırmak mümkün.

Ne var ki sadece olumsuz örneklere sahip olmamak, kitle hareketiyle buluşan, yeni toplumsal muhalefet biçimleri ve eylemleriyle kaynaşan örneklerimizin artan varlığı bize umut vermektedir. Bu bağlamda, rüşvet ve

yolsuzluk eylemleri sırasında Sarıgazi'de yoldaşların anında refleks olarak örgütlediği eylem, Halk Bankası'nın yumurtalarla "saldırıya" uğraması, Kadıköy'de düzenlenen kent mitinginde YDG'nin yaratıcı ajitasyonlarıyla kitlenin alkışlarını alması, Bakırköy'de "Berkin içinde yaz" başlığıyla açılan standa kitlenin yoğun ilgisi ve özellikle de Berkin'i güneşe uğurladığımız dönemde toplamda sergilediğimiz performansı

sayabiliriz.

Bu süre içinde birçok alanda çok sayıda ilkin yaşandığını da mutlaka eklemeliyiz. Bu hem eylem biçimi bakımından hem de eylemlerin ele alınışı ve içeriği bakımından böyledir. Bizler halk gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist, anti-feodal, militan kitle örgütü olarak, kitle hareketinin gönderdiği sinyallere daha duyarlı olmalıyız. Düşünme tarzımızda, politik söylemlerimizde, anın ihtiyaçlarını, kitlenin gerçekliğini analiz etmeli ve buna uygun bir konum almalıyız.

Perspektifimiz sadece belli bir bölgenin, alanın psikolojik- kültürel özelliklerine, yaşam alışkanlıklarına ve politik söylemlerine sıkışıp kalmamalıdır. Ufkumuz, kitle hareketini oluşturan dinamiklerin, siyasal yaklaşımlarını, yaşam tarzlarını, düşünce biçimlerini, mücadele araçlarını, yol ve yöntemlerini içine alacak şekilde gerçekliğini kavramak olmalıdır. Kitlelerin farklılıklarını bizi zenginleştirecek faktörler olarak görmeli, yaratıcı orantısız zekâsına burun kıvrırmak yerine onlardan öğrenmeye çalışmalıyız.

Darağacına sloganlarla başı dik yürüyen Denizlerin, Kızıldere'de son mermisine kadar direnen Mahir'in ve karanlıklar ortasına meşale yakan, buzu kıran Kaypakka-ya'nın bize bıraktığı miras budur!

KÜRECİK' TEN GEZİ' YE YOLUN YOLUMUZ, ANDIN ANDIMIZDIR!

*Kaypakkaya yoldaşın kitlelere ve kitle hareketlerine yaklaşımı bizim önümüzü açacak bir noktada durmaktadır. İbrahim yoldaşı diğer devrimci önderlerden ayıran en önemli özelliklerinden birisi de kitlelere duyduğu güven ve yaklaşım-
dır. Halkı tanımaya, anlamaya çalışma, sorunlarının ve taleplerinin savunucusu olma, halkın her türlü hak arama eylemine değer verme, bunlara tereddüt-süzce dâhil olma, doğru politikalar ve doğru bir çalışma tarzı ile halkın kazanılabileceğinden ve devrimin gerçekleşebileceğinden emin olmasıdır.*

Büyük Proleter Kültür Devrimiyle birlikte binlerce yıldır ezilmeye, hor görülmeye, aşağılanmaya mahkum edilen; emeği ve alınteri katmer katmer sömürülenlerin uyanış fitili ateşlendi. Bu ateş kendisini tüm dünyada 68 dalgası olarak gösterdi. Halklar 68 devrimci çıkışıyla, özgürlük ve kurtuluş yolunun örgütlenme ile olacağına en somut haliyle tanıklık etti.

Böylesi bir süreçte kitle hareketleri ezenlere karşı kendisini sokakta; işçi hareketlerinin ve köylü isyanlarının içerisinde yeniden ve yeniden örgütledi.

Tüm dünyada yükselen sınıf savaşımı elbette Türkiye topraklarında da yeşerecek, filizlenecek, kabaran kitle hareketleri; kendi önderlerini de içinden kopararak tarih sahnesine itecekti. İşte, Kaypakkaya yoldaş böylesi bir sürecin içerisinde doğacak, uzun soluklu bir devrim mücadelesinin kıvılcımı, yıllardır hüküm süren revizyonist ve darbeci ideolojilere karşı kitlelere umut olacaktı.

Kaypakkaya yoldaşı Kaypakkaya yapan kitle hareketleri, onu besleyip toplumsal pratik ile yanlışları doğru yapmasının da zeminini hazırlayacaktı.

Kaypakkaya yoldaşın tezlerinin hala geçerliliğini korumasının ve komünist bir önder olarak şehit düşmesinin ardından geçen bunca yıldır “dimdik ayakta duran bir meşale” olmasının ilk nedeni de Kaypakkaya'nın içerisinde beslendiği bu toplumsal pratiği doğru analiz etmesi ve ona uygun bir konumlanışın içerisinde olmasıydı.

Elbette toplumsal pratikten beslenen Kaypakkaya yoldaşın MLM ideolojisinin yön göstericiliğiyle ortaya koyduğu tezler nesnel dünyaya, gerçekliğe uygun olmasını sağlayacaktı. Bu durumda Kaypakkaya ilk olarak sol maskeli pasifist TİP' ten ve darbeci anlayışla yoğrulmuş Mihri Belli revizyonistlerinden köklü bir kopuşu gerçekleştirecekti.

Çünkü Kaypakkaya yoldaş Maoizm ideolojisinin ışığında diyalektik bir yöntemle yaptığı Türkiye' nin sosyo ekonomik yapı tahliliyle, çareyi ne parlamentoda arayan pasifist TİP' te ne de askeri darbeye bel bağlayan Mihri Belli çizgisinde arayacaktı. Kaypakkaya yoldaşta vücut bulan halkın özgürlük şiarı, uzun süreli bir mücadelede ete kemiğe bürünecekti. Ezenlere karşı verilecek olan bu mücadele, Halk Savaşı Stratejisi olarak kodlanacak ve bu durum, Kaypakkaya yoldaşın siyasal ve örgütsel hattını da tayin edecekti “Kaypakkaya'nın görüşlerinin, toplumsal pratiğin; 1968'den 1970'e 15-16 Haziran işçi direnişi ve köylülerin toprak işgalleriyle şekillendiğini belirtmek gerekir. Ve bununla birlikte uluslararası alanda Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin, dünyayı sarsan muazzam

ideolojik kasırgası ve bu kasırganın Türkiye'deki sınıf mücadelesi ile bütünleşmesi onun ideolojik-siyasal hattını yaratmıştır.”(Seçme Yazılar, İbrahim Kaypakkaya, 2. Baskıya Önsözünden,).

Kaypakkaya yoldaş ortaya koyduğu tezlerde ve siyasi mücadele hattında yukarıda da bahsettiğimiz gibi diyalektik materyalizme bağlı kalmış, bu bağlılık onun olayları ele alışını yorumlayışını belirlemiştir. Bu bağlamda Kaypakkaya, olayların gelişim seyrini parçalı değil bütünlüklü olarak, tarihsel süreciyle birlikte görmüş, somut koşulların somut tahlili ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalmıştır. Kaypakkaya'nın bu ilkeye bağlı kalması TİİKP program taslağına getirdiği eleştirilerde de kendini göstermiş, revizyonist TİİKP' e tutarlı, bilimsel eleştiriler getirerek kendi düşüncelerini de olgunlaştırmıştır.

Kaypakkaya yoldaşın düşüncelerindeki olgunluk, onun emperyalizmle birlikte değişen dünya şartlarının ve yeni sömürü düzeninin tahlilini doğru bir biçimde yapmasını sağlayacak, daha sonra ilk önderliğini yapacağı Kutup Yıldızının, ideolojik sapmalara ve yanlış tahlillere karşı alacağı ilk savunma olacaktır.

Bu bağlamda Kaypakkaya *“Yurdumuza hakim olan emperyalizm, bir yandan iç kapitalist pazarı açmak ve sömürsünü artırmak için kendine bağımlı bir kapitalizm geliştirdi ve feodal ilişkilerde çözümlere yol açtı.”* görüşüne karşı ideolojik mücadeleye yönelerek, gerçekliğin savunucusu olacaktır.

Kemalizm daha en başından gerici bir diktatörlüktür!

Kaypakkaya gerçekliğe uygun teori oluşturmayıp, gerçekliği çarpıtarak kendi teorilerine “uydurma” ya çalışanlara karşı, Leninizmin engin tecrübelerinden de yararlanarak ideolojik mücadelesini sürdürdü.

Böylelikle emperyalizmin özüne inerek onun, sermaye yoluyla sağladığı aşırı kârların önemli kısmını, yatırım kârlarından daha çok; faiz ve hayali para üzerinden kazandığını vurgulayarak, emperyalizmin tefeci karakterini, yüksek faizli borçlarla yürüttüğü talanı, yani onun asalaklığını vurgulamıştır.

Bunun yanı sıra Kaypakkaya yoldaş Türkiye'nin yarı sömürge bir konumda olmasını da Kemalist diktatörlük sonrasında oluştuğunu değil daha en başından, Osmanlı'dan günümüze kadar geldiğini belirtmiştir.

Bu minvalde birçok kere İngiliz, Fransız ve son olarak Alman emperyalizminden alınan düşük ihracat değerli ve yüksek faizli borçlardan kaynaklı Osmanlı'nın yarı sömürge durumunun daha fazla derinleştiğini belirtmiştir.

Ayrıca alacakların tahsili için (1883'te) emperyalistlerce kurulan “Dü'ün-u Umumiye” nin de Osmanlı İmparatorluğunun dört bir köşesine bir ahtapot gibi yayıldığı belirtilmiş ve böylelikle de İngiliz- Fransız ve Alman emperyalistlerinin siyasi tahakkümünün giderek arttığını açıkça söylemiştir.

Kaypakkaya yoldaşta bulunan bu netlik ve berraklık onun TC. dönemindeki analizlerinde de tutarlı olmasını sağladı.

Böylelikle Kaypakkaya yoldaş Kemalizme ilerencilik misyonu atfeden, devrimci sıfatını takanlara karşıda, Kemalizmin gerçek yüzünü açığa dökerek, onun daha 1. Emperyalist paylaşım savaşı sırasında emperyalistlerle işbirliği içerisinde olduğunu söylemekten çekinmemiştir. Kaypakkaya yoldaşın bu tespitlerini kendinden bu kadar emin bir şekilde yapmasında Bolşevik kadro Şnurov yoldaşında katkısı vardır. Şnurov yoldaşın araştırmaları ve Kaypakkaya yoldaşın yorumlarıyla Kemalizm'in nasıl bir sınıf düşmanlığıyla iktidarda olduğunu görebiliriz.

“Kapitalistler bir türlü cevap vermediler ve aradan bir buçuk ay geçtikten sonra da dilekçeyi reddettiler. Bunun üzerine başlayan grev 20 gün sürdü ve greve 850 işçi katıldı. İki gün tren işlemedi.

“Nihayet üçüncü gün kumpanya (Fransız kapitalistler şirketi), grev kırıcılara yardım için bir tren yolladı. O zaman birkaç yüz işçi, karıları ve çocukları ile hat boyunca ray üzerinde yattılar ve tren yolunu kapadılar. Buna karşılık Kemalist hükümet yetkilileri, askeri birlik göndererek aralarında çoluk çocuk ve kadın bulunan silahsız işçilere ateş açtırdı. Raylar al kana boyandı. 22 'elebaşı' tutuklandı. Grev, yabancı kapitalistler tarafından ezildi ve bu işe, “demokratik” olan Kemalist hükümet de iştirak

etti. Kapitalistlerin sınıf kardeşliği milli düşmanlıklarından ağır bastı." (Şnurov, Aktrn: Kaypakkaya, age).

İdeolojik Sakatlık Her Meselede Yanlışlanmaya Mahkûmdur!

Ulusal sorunda ilk cürret;

Kaypakkaya

Şafak revizyonistlerinin ideolojik körlük yaşamaları ve "göze kül serpmeye" çalışmaları, ulusal sorunda da birçok sakat anlayışla vücut bulmuştur. Şafak revizyonistlerinin bu sakat anlayışları Kaypakkaya yoldaş tarafından eleştirilerek, tarihin çöplüğüne gönderilmiştir.

Kaypakkaya yoldaş ulusal sorun konusunda da, toplumsal pratikten beslenmiş, ezen ulus ile ezilen ulus ve milliyetler arasındaki çelişkiyi ve çözümünü doğru tahlil etmiştir. Kaypakkaya yoldaş bu konuda da ustaların derin deneyimlerinden yararlanmış, Stalin ve Lenin yoldaş yeniden Kaypakkaya'nın klavuzu olmuştur.

Kaypakkaya yoldaş, ulusal sorun konusunda, artık her kesiminde kabul ettiği gibi sistemle ilk hesaplaşan ve devamında da sistemden kopuşu gerçekleştiren olmuştur.

Kaypakkaya yoldaşın ulusal sorundaki bu netliğiyle beraber, ulusların kurtuluş mücadelesinin de nasıl sağlanabileceğini de tayin etmiştir. Ulusal sorunu ülke şartlarına uyarlayan Kaypakkaya yoldaş, komünist partinin ulusal sorunla ilişkilene zorunluluğuna ve ulusal hareketlerle kuracağı ittifaka da değinmiştir.

Ulusal sorunu birçok noktada berraklaştıran, Kaypakkaya yoldaştan dinleyerek yazımızın bu başlığını sonlandıralım:

"Ezilen ulusun milli hareketi, bir yönüyle de hakim ulusun milli baskı politikasına yöneldiği içindir ki, çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler arasında birliğin sağlanmasına, ezilen ulusun işçilerinin ve emekçilerinin manevi güçlerinin serbestçe gelişmesine ve bunu engelleyen kösteklerin kaldırılmasına hizmet eder."

"Marksist-Leninist hareket, genel olarak ezilen milliyetlerin ve özel olarak Kürt milletinin milli baskılara, zulme ve imtiyazlara karşı yönelmiş mücadelesini kesinlikle destekler; ezilen milletin milli hareketindeki genel demokratik muhtevayı kesinlikle destekler."

"Şafak revizyonistleri, '... kendi kaderini tayin ve isterse ayrı bir devlet kurma hakkı' demek suretiyle, 'kendi kaderini tayin hakkını', ayrı bir devlet kurma hakkından başka bir şey olarak görüyorlar. Yukarıdaki ifade ancak şu şekilde doğru olurdu: '... kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı bir devlet kurma hakkını...'. Çünkü kendi kaderini tayin hakkı zaten ayrı bir devlet kurma hakkıdır."

KİTLE ÇALIŞMASINA YOĞUNLAŞ, DEVRİM İNŞASINDA DERİNLEŞ

Uzun zamandır beklenen dipten gelen dalganın yüze vurmaya başladığı; sokakların ezilen milyonların öfke seline döndüğü; her kesimden ezilen milyonların rüzgârına kapıldığı; alanların isyan sloganlarıyla çınlatıldığı, yok sayılanların kendinden bir şeyler katarak var ettiği; görünmeyenleri görünür, duyulmayanları duyulur kılan isyan dolu bir yılın ardından baharı karşılıyoruz. Tek tek parçalarda biriken öfkenin Gezi İsyanı'yla bir araya gelerek anlamını bulduğu, öfkenin akacağı yönün belirginleştiği, çelişkilerin keskinleştiği, kitleler nezdinde sistemle araya çekilen çizgilerin netleştiği bir direnme halinin tarifidir geride bıraktığımız süreç.

İçinde bulunduğumuz süreci doğru değerlendirmek önümüzeçizeceğimiz yolun rotasını doğru saptayabilmemiz açısından tayin edici bir meseledir. Gelişen yeni süreci, egemen sınıf cephesinden şekillendirilen hiçbir politikayı, TC'ye hükmeden AKP kliğinin geliştirdiği hiçbir taktiği kendinden bağımsız tartışmaya olanak tanımayan Gezi İsyanı ve ardından aralıksız devam eden sarsıntıları, kitlelerde yarattığı etki, egemenlerde yarattığı sarsıntı açısından değerlendirildiğinde sınıf mücadelesine her gün yeni bir kod kazandırmaktadır. Bu kodları doğru okumak geleceğe emin adımlarla yürüme, sınıf mücadelesi cephesinde açığa çıkacak yeni koşulları ve olanakları doğru değerlendirme anlamını taşımaktadır.

Bu anlamda ne 1 Mayıs'ı, ne Üç Fidan'ın katli- lişinin 42. yıldönümünü ne de Kaypakkaya yoldaşın

katledilişinin 41. yıldönümünü Gezi İsyanı'ndan ayrıştırarak tartışabiliriz. Meseleyi kendi özgülünde tartışma gerekliliğimizden doğru konumuzun özünü Gezi İsyanı'nı önder yoldaştan okuma meselesine yoğunlaşacağız. İbrahim Kaypakkaya'yı anlamak, yorumlamak, ondan öğrenmek, mirasına sahip çıkmak, mücadelesini sürdürmek, bizlere devrettiği bayrağı yükseklere taşımak, onu anmak Gezi İsyanı'nın açığa çıkardığı sonuçları doğru kavramakla doğrudan ilintilidir. "Nerede bir direniş, mücadele varsa Kaypakkaya orada yaşıyor" sözü de anlamını bu anlayışta bulmaktadır.

Önder yoldaşın katledilişinin 42. yılında onu anma meselesini bu yaklaşımla ele almak, 18 Mayıs kapsamında yapacağımız eylem, etkinlik ve diğer çalışmaları bu minvalde değerlendirmek bizim açımızdan ana, güne, ihtiyaca göre konumlanmayı ifade etmektedir.

İbrahim'den öğrenelim, kitlelere güvenelim!

Gezi İsyanı'nın ardından kendimize dair birçok meseleyi tartıştığımız/tartışmamız gerektiği açıktır. Kendimize dair tartışmamız gereken ilk olgulardan birisi kitlelere bakış açımızdaki zaafı duruşumuzdur. Kitlelerin devrimdeki ve devrimin kitleler nezdindeki önemini tam olarak kavrayabildiğimizi söylemek mümkün değildir. Kitle çalışması konusundaki durumumuzda bu durumu kanıtlar niteliktedir. Bazı dönemlerde hızlanan ve önemli örnekleri sergilenen kitle çalışması pratiklerimiz süreklileşmemekte, bazı dönemlerde ise gündemimize kitlelerden "daha önemli" konular girmektedir. Aslında kitle çalışmasından daha önemli gördüğümüz konuların, kitlelere bakış açımızdaki zaafı da gösterdiği açıktır. Bu nedenle kitlelerle bütünleşme adına açtığımız kimi yollar da bir noktada tıkanmaktadır.

Kaypakkaya yoldaşın kitlelere ve kitle hareketlerine yaklaşımı bizim önümüzü açacak bir noktada durmaktadır. İbrahim yoldaşı diğer devrimci önderlerden ayıran en önemli özelliklerinden birisi de kitlelere duyduğu güven ve yaklaşımdır. Halkı tanımaya, anlamaya çalışma, sorunlarının ve taleplerinin savunucusu olma, halkın her türlü hak arama eylemine değer verme tereddütsüzce dâhil olma, doğru politikalar ve doğru bir çalışma tarzı ile halkın kazanılabileceğinden ve devrimin gerçekleşebileceğinden emin olmasıdır. İbrahim yoldaş mücadelenin içinde olduğu süreçte, "devrimin kitlelerin eseri olacağını" bilince çıkarmış ve ideolojik anlamda fikirleri ol-

gunlaşırken devrimin yolunu belirlemiş, aynı zamanda kitlelerin her aşamasına katılımını sağlayacak araçları yaratma çabasından da vazgeçmemiştir. Savunduğu fikirleri sözde bırakmayarak pratiğiyle de kitlelerin içinde olmuştur. Eylem yapan, hakkını arayan işçileri, köylüleri yalnız bırakmamış ve onlardan öğrenmeye özel önem vermiştir.

Kitlelerden öğrendiklerini proleter sınıf bilinciyle geliştirmeyi önemli bir görev saymış ve bu doğrultuda şekillendirilmiş politikaları halka ısrarla taşıdığımız oranda kitlelerin güvenini kazanabileceğimizi, önderliğimizi kabul edeceklerini en net şekilde ifade etmiştir. Kitlelerin hiçbir eylemini, talebini küçümsemediğini bilmekteyiz.

Önder yoldaşta gördüğümüz en önemli pratiklerinden biride kitlelerin mücadelesini önemsemenin var olana katılmakla ve "öncülük" etmeyle sınırlandırmamasıdır. Mücadeleyi doğrudan örgütlemek ve mücadelenin sıra neferi olmak ondan öğrenmemiz gereken en önemli özelliklerdendir. İbrahim yoldaşın kitlelere bakış açısı, yaklaşımı ve hayat verdiği pratik aşağıda Başkan Mao'dan alıntıladığımız ilkeyi kanıtlar niteliktedir.

Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, 'kitlelerden kitlelere' ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağınık ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek (onları inceleyerek, derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkıya sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sınamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak. İşte Marksist bilgi teorisi budur."(Mao Zedung, Seçme Eserler, cilt 3, s. 125, Kaynak Yayınları)

İbrahim yoldaştaki öğrenme azmi, halkla kurduğu diyalog, analiz ve sentez gücü onda tutucu bir düşünce yapısının gelişmesine izin vermemiştir. Doğal olarak yoldaşın bu özelliği tutucu bir gelenekten güçlü bir kopuşu da beraberinde getirmiştir. Yoldaş bütün tezlerini pratikte, kitlelerin içinde sınamıştır. İlk edindiği bilgileri kesinlikle tartışılmaz kılmamış, doğruluğunu sürekli olarak sorgulamış ve fikirlerini buna göre olgunlaştırmıştır.

İbrahim yoldaşın fikirlerine komünist özü veren şey, içinde bulunduğu dönemde sessizliğe boğulan birçok meselede ortaya koyduklarıyla sessizliği parçalamasıdır. Kürecik Bölge Raporu'nda, Kemalizm'den kopuş noktasında ortaya koyduğu tezde, Kürt Ulusal Sorunu'nda ortaya koyduklarıyla içinde bulunduğu dönemle arasına çektiği çizgide MLM ideolojiyi kendine rehber edindiğini çok açık bir biçimde görmekteyiz. Sınıflar tahlilini bilimsel bir şekilde yaparak ülkemizde devrimin stratejisini belirlemiştir.

İşçilerin grevlerinde, köylülerin eylemlerinde önderleşiyor!

İbrahim yoldaşın mücadeleye katıldığı dönem kitle hareketlerinin yoğun olduğu bir döneme denk düşmektedir. Burada bir kez daha vurgulamalıyız ki, her devrimcinin kitle hareketlerinden aynı düzeyde öğrenmesi mümkün değildir. İbrahim yoldaş gittiği her yere, katıldığı her eyleme öğrenme isteğiyle dolu bir şekilde katıldığı için, kitlelerin öğrencisi ve öğretmeni olma noktasında sürekli bize öğretmeye devam etmektedir. Köylülerin toprak işgallerinde, 15-16 Haziran işçi direnişlerinde öğrendikleriyle oluşturduğu tezler bize göstermektedir ki, yoldaşın kitlelerden öğrenme ve kitlelere öğretme arasındaki diyalektik bağı kendi pratiğinde somutlaştırmıştır.

Trakya'da köylülerle bir olup ağalara karşı duruyor; köy köy dolaşıyor, eylemlerine katılıyor. Günlerce, gecelerce köylülerle kalıyor, onlarla üretiyor, onlarla direniyor. 15-16 Haziran'da, bu kez işçilerin nasırlı elleriyle, işçilerle kol kola...

Ali Taşyapan, Kaypakkaya yoldaşı anlatırken şu ifadelerle yer veriyor: "Diğer devrimci ya da sol görüşlü arkadaşlara göre çok ileri düşünüyordu, çok da çalışkandı. Bir taraftan pratikte bizi örgütlemeye çalışıyordu, öbür taraftan devrimci kültürünü, devrimci düşüncesini derinleştirmek için okuyordu... Ayrıca tarihe, edebiyata, felsefeye meraklı; folklor, müziğe ilgili; şakacı, hatta bazen güreş tutan, espriler yapan, öylesine dopdolu, canlı, o kadar da mütevazı bir arkadaştı..." Taşyapan, ayrıca İbrahim yoldaşın hiç kimseyi zorlamadan, baskı yapmadan ikna etmeye çalışarak faaliyet yürüttüğünden bahsediyor.

Yeni isyanlar yolunda rehberimiz önder yoldaş!

Gezi İsyanı'yla birlikte kitlelerin kendiliğinden alanlara çıkması, çelişkiler etrafında bir araya gelmesi, devletin pervasız saldırılarına rağmen ivmesini düşürerek de olsa sokakları terk etmemesi bize kitle çizgimizi, kitle algımızı, kitle çalışmalarımızı sorgulamamızı zorunlu kılmaktadır.

Gezi İsyanı bize kitlelere yabancılığımızı bir kez daha en net haliyle göstermiştir. Kitlelerin sorunlarına, taleplerine yabancılığımız, kitlelerle bağlarımızın zayıflığı bu süreçte en berrak haliyle gün yüzüne çıkmıştır.

İbrahim yoldaş, kitlelere güven ve diyalog konusunda engin bir deneyim miras bırakmış olsa da, belirtmeliyiz ki, bu deneyimleri güncel politikada hayata geçirme noktasında oldukça zaaflı bir duruşumuz bulunmaktadır. Geniş kitlelerin "orantısız zeka" olarak tariflenen genel profili ile aramızdaki mesafe oldukça fazladır. Eylemlere katılan kitlenin dili, eylemlerde kullandığı araçlar vb düşünüldüğünde insanların isyan ediş biçimi karşısındaki şaşkınlığımızın nedeni açığa çıkmaktadır.

İbrahim yoldaşın tezlerini oluştururken kullandığı bilimsel yöntemi kavramak ve güncel pratiğimizi bu anlayışla ele almak bizim açımızdan bir zorunluluktur. Çalışma tarzı ve yöntemi bizim açımızdan her zaman güncelliğini korumaktadır. Muzaffer Oruçoğlu, Kaypakkaya'nın düşünme ve çalışma yöntemine dair, aşağıda alıntıladığımız ifadelerle yer vermektedir.

İbo'nun en belirgin özelliği özgür düşünme ve özgür eleştiriydi. İnsanları dönüştürme ve örgütleme çabası, dikkat çeken ikinci bir özelliğiydi onun. Yazıları bize onun dilinin ve mantığının oldukça güçlü olduğunu gösteriyor... İbo polemikçidir. Tartışma ve yazma iklimi polemige dayanır... Çok yönlü okuyan ve çok yönlü tartışan bir insandı. Planlı çalışırdı, günümüz devrimci hareketin kadrolarında bu planlı çalışmayı göremiyorum... İbo okuma ve diğer faaliyetler arasında dengeli bir ilişki kurmayı beceriyordu. Pratiği aydınlatan güce, yani ideoloji ve teoriye birinci dereceden önem veriyordu. Ama teoriyi pratik faaliyet içinde çalışırken, pratikten çıkarmaya önem veriyordu... İbo, güçlü bir sezgi ve kavrama yeteneğine sahipti.

İbrahim yoldaş işkencede ki direnişiyle, ülke devrimine

dair çizdiği yolla, birçok meselede ortaya koyduğu tezleriyle, bu tezleri oluştururken kullandığı bilimsel yöntemle bize büyük bir miras bırakmıştır. Onun inancı, kararlılığıyla kendimizi geliştirmeli kitlelerle bağlarımızı İbrahim yoldaşın izinde büyütmeliyiz.

NEDEN VE KİM İÇİN DEVİRİMCİ ŞİDDET?

Ülkemizde ki suskunluğu parçalayan kuşkusuz ki 71'deki silahlı devrimci çıkışıdır. O yıllarda İbrahim, Mahir, Deniz reformizmi, pasifizmi eleştirmiş silahlı mücadelenin yolunu tutmuşlardır. Bizlere o büyük mirası bırakmışlardır. İbrahim Kaypakkaya o dönemde içinde bulunduğu yapıyı eleştirerek bir an önce silahlı mücadelenin başlatılmasını savunmuş ve pratiğe geçmiştir.

“Devrim; ne bir akşam yemeğidir, ne de bir makale yazmaktır, ne de resim veya nakış yapmaktır! Devrim; çok rahatça, çok yumuşakça ve incelikle; ılımlı, hoşgörülü bir biçimde kibarlıkla oluşmaz, Devrim bir ayaklanmadır. Bir sınıfın diğer bir sınıfı şiddet kullanarak devirmesidir.” (MAO ZEDUNG)

Egemenler, ezilen sınıflar üzerinde ki tahakkümünü baskıya ve zora dayandırır. Bundan kaynaklı olarak ezilen sınıfların hakim sınıflara yönelik her türlü şiddet içeren eylemi meşru ve haklıdır. Çünkü emeğin sömürülmesine son verilmesini isteyen, sınıfsız bir toplum yaratmak isteyen, insanca bir düzen için mücadele veren devrimciler bu yönetime başvurmak zorunda kalmaktadır.

Lakin egemenler dünyayı daha fazla sömürmek ve sömürülerini devam ettirmek için militarist güçlere ihtiyaç duyarlar. İbrahim Kaypakkaya'nın dediği gibi: *“Onların halk sınıflarına karşı gösterdiği şiddet aynı zamanda haksızdır. Bu haksız şiddet neyle uygulanıyor.*

Hâkim sınıfların muhafızlığını meslek edinmiş daimi orduyla, polis teşkilatıyla, hapishanelerle vb.”

Devrimcilerin karşısında duran bu güçleri birer birer ortadan kaldırılıp, işlevsiz hale getirilmesi gerekir. Bu da düzen içinde mücadele ederek değil kendi meşruluğun içerisinde, düzeni hedef alan bir mücadele ile gerçekleşir. Düşmanın tankının, topunun karşısına bizde amaçlarımız için aynı araçlarla çıkarsak zafere ulaşabiliriz.

Böylelikle de devrimci şiddet kaçınılmaz hale gelir. Faşizm koşullarında silahlı mücadele gayet haklı ve meşru bir yöntemdir. Düşmanın yaptığı bütün saldırıları kendi hukuk çerçevesinde meşrulaştırır. Öyle ki devrimcileri sokak ortasında veya işkence hanelerde katleder. Ve kimseye hesap vermek zorunda değildir. Çünkü hesap soracak bir mercii mevcut değildir. Tüm bunların meşruluğunu kuşkusuz ki hâkim oldukları güçten ve devlet iktidarından almaktadırlar. Çünkü mevcut devlet sistemi egemenlere hizmet eder. Marks'ın dediği gibi; *“devlet bir sınıfın diğer sınıf üzerinde ki baskı aracıdır”*.

Bundan kaynaklı olarak, proletaryanın iktidara geldiği tüm devletlerde kesinlikle devrimci şiddeti kullanmıştır. Bu kaçınılmaz sonudur. Mao bu konuda net bir şekilde der ki: *‘sınıflı toplumda devrimler ve devrimci savaşlar kaçınılmazdır. Bunlar olmadan toplumun gelişmesinde sıçramalar elde etmek, gerici hâkim sınıfları devirmek ve halk iktidarı sağlamak imkânsızdır’*.

Tarih boyunca her zaman bir sınıf diğer sınıfı ezerek iktidarını sağlamıştır. Bu kavgada proletarya gücünü tarihsel haklılığından ve siyasal hattından almaktadır.

Devrimci şiddet meşrudur!

Üretim araçlarının özel mülkiyeti ile üretimin kolektifleşmesi arasındaki çelişki büyüyerek sürmektedir. Geriye kalan sadece proleterlerin devrimciler öncülüğündeki savaşıdır. Bunun için örgüt/parti bir zorunluluktur. Bu örgüt/partinin nasıl olması gerektiğini ve özelliklerini İbrahim yazısında açıkça dile getirmiştir. "Kitleler içinde kök salmış, demir disiplinli, sübjektivizmden, revizyonizmden ve oportünizmden arınmış, özeleştiriyi uygulayan çelik gibi bir parti."

İktidara geldikten sonra da devrimci şiddeti içteki hainlere ve işbirlikçilere karşı kullanmaya devam edecektir. Devrimci şiddet, proletarya diktatörlüğünün devamını sağlamak ve hâkim sınıfların eski düzeni getirmeye dönük çabalarına karşın kullanılmak zorundadır. Dünya'da zulüm, sömürü, açlık, yoksulluk son bulmadan devrimciler, devrimci şiddeti kullanmaktan asla geri durmayacaklardır. Ülkemize ve dünyamıza barış gelmesi isteniliyorsa kaçınılmaz olarak devrimci şiddet zorunludur.

Bu şiddet tamamen haklı ve meşrudur. Çünkü şiddetin sona ermesi için uygulanan bir şiddettir. Ve namluların ucunda halk düşmanları vardır. Bundan kaynaklı olarak emperyalist savaşlardan kalın bir çizgiyle ayrılır. Emperyalist savaşların hedefinde dünyada ki mazlum halklar yer almaktadır. Girdiği her ülkeye barbarlığı, işkenceyi, zulmü de birlikte götürmektedir. Tıpkı Irak'ta, Afganistan'da, Vietnam'da yaptığı gibi. Afrika'da yoksulluk ve açlığa mahkûm ettiği halklar gibi. Egemen sınıfların tek bir amacı vardır; o da kâr oranını arttırmak.

Devletin Kaypakkaya Korkusu

İnsan odaklı hareket etmeyen bu düzen, katliamlardan ve haksız savaşlardan uzak duramaz. Kendi krizini ancak bu şekilde aşabilir. Bunun panzehiri halkların silahlanarak ayaklanması ve haklı olan şiddeti kullanmasıdır. Bu konuda tereddütte gerek yoktur. Devrimci

şiddet, ezilenlerin sömürücülere karşı başarısını sağlamak için gerekli olan yegâne araçtır. Ancak zor, zor ile durdurulabilir. Bu durumların aksini savunanlar ve her türlü şiddete karşı olduklarını iddia edenler ya reformistlerdir ya da dünyadan bihaber olan hümanistler.

Bu durum egemenlerin işini kolaylaştırmakta ve

sömürü çarklarının devamını sağlamaktadır. Bu düşüncelerin altında uzlaşmacılık yatmaktadır. Tamamen kitleleri pasifleştirmeye yönelmektedir. Ayrıca devrimci şiddeti kullananları karalamaktadırlar.

Ülkemizde ki suskunluğu parçalayan kuşkusuz ki 71'deki silahlı devrimci çıkışıdır. O yıllarda İbrahim, Mahir, Deniz reformizmi, pasifizmi eleştirmiş silahlı mücadelenin yolunu tutmuşlardır. Bizlere o büyük mirası bırakmışlardır. İbrahim Kaypakkaya o dönemde içinde bulunduğu yapıyı eleştirerek

bir an önce silahlı mücadelenin başlatılmasını savunmuş ve pratiğe geçmiştir. O dönemde, köklü kopuşu sağlayarak ileriye atılmış ve devrimin yolunu çizmiştir.

Ülkemizde devrim bayrağını yükselterek özneleşmiştir. Umudun tohumlarını ülkemiz topraklarına eken Kaypakkaya faşizmin korkulu rüyası haline gelmiştir. Öyle ki gerilla faaliyeti yürüttüğü bölgeye düşman azgınca saldırmış Komutan Ali Haydar Yıldız şehit düşerken İbrahim tutsak düşmüştür. Egemenler korkularını MİT raporlarında dile getirmiş ihtilalci komünizmin en tehlikeli ismi olarak tarihe geçmiştir. Karşı devrimci güçler İbrahim'i 90 gün süren işkence sonrasında katletmişlerdir. Görüldüğü gibi halka, devrimcilere şiddet kullanmaktan bir an bile geri durmayan faşist diktatörlük, tahakkümünü sürdürmeyi hedeflemektedir.

Kullandığı gerici şiddete karşın bizler devrimciler, devrimci şiddeti kullanmaktan asla geri durmamalıyız. Şehitlerimizin hesabını sormak için mücadeleyi yükseltmeliyiz. Kaypakkaya'nın mirası olan değerleri, bize bıraktığı mücadele ilkelerini geliştirip, devrimin birer militanı olmalıyız.

Dar ağacında üç fidan... Deniz, Yusuf, Hüseyin

Daracık bir hücrenin adımlanamayan genişliğinde ölümü düşünmek en çok da devrimciler için zordu, dayanılmazdı. Onun için yaşamı ve yaşama dair olanı sınıksız kucakladılar. Yaşamlarından süzülüp gelenler son anlarına, son sözlerine de yön verdi. Geleceğe bırakılan notlardı bunlar aynı zamanda.

Yıl 1971'di. Mart'ın 16' sıydı. Ankara'dan Şarkışla'ya doğru yapılan yolculuğa kısa bir mola veriliyordu; arabaları çevrilmişti. Otomatik silahların korumasında kaçmaya çalıştı Yusuf ile Deniz. Yusuf bir kurşunla vuruldu, yere düştü. Deniz, Yusuf'u kurşun yağmurundan kurtarmak istese de yaşamla ölüm arasındaki çizgi iyice incelmışti onlar için. Olanlar ne bir filmin sahnesiydi, ne de bir rüyanın parçası. Yaşamın içinden süzülüp gelenler, şimdi ölümün soğukluğuyla buluşmaya hazırlanıyordu.

Deniz, yarısını Yusuf'un yanında bırakarak çıktı oradan. Bir kapıyı çaldı. Ev sahibi astsubayın arabasıyla önce Yusuf'u bıraktığı yere yöneldi. Yusuf'u bulamayınca da Gemerek'e. İkinci mola yeri idi burası. Yine çevirme vardı. Arabadan inip yamaca doğru ilerledi. Burada devam eden 1,5 saatte evlerin bahçesinden geçiyor, duvarlardan atlıyor.

Yanı başındaki okulu, yamaçtaki karakolu görüyor. Önce karakola ateş ediyor sonra karakolun önündeki jepe alıyor. Ama jeep beş metre sonra kara gömülüyor, ondan da iniyor. Jeep kurşun yağmuru altında. Uzaklaşıyor oradan. Yeni bir anons duyuyor. Bu sefer konuşan belediye başkanı: "Komünist Deniz Gezmiş Gemerek'te. Silahı olan silahımı alsın, av tüfeği olan av tüfeğini. Silahı olmayan da taşla sopayla saldıracak. Herkes hazırlansın. Yakalayacağız onu."

Bir gence belediye başkanının evini sorup öğreniyor. Kapıyı omuz atarak açıyor. Belediye başkanı kısa bir şaşkınlığın ardından yalvarmaya başlıyor. Deniz, 'Allah belanızı versin' deyip dışarı çıkıyor, tarlalara doğru ilerliyor.

Karla çamur iç içe geçmiş, yürüdükçe rahatsız edi-

yor. Hava soğuk, yağmur da yağıyor. Tarlanın içinde bir çukura giriyor. Etrafı sarılıyor. Çukur, silahların hedefinde. Arabaların farları da çukuru gösteriyor. Mermisi azalmış, kurşun yağmuruna tek tük karşılık veriyordu.

İki mermisi kaldığından sonrasını hapisanede anlatacağı: "İki mermim kalmıştı. Mermiler bitince çukurdan çıkmayı düşündüm. Başım

dik çıkacağım. Vururlarsa vuracaklar. Ama ya vurmazlarsa? O zaman yakalayıp işkence falan yapacaklar sana. İşkence yine de kolay geliyor. Bir gün boyunca sürerse dayanabilirsin. Onun acısı nasıl olsa geçer. ...Kararlıydım. Dayanacaktım işkenceye. Konuşturamayacaklardı beni, çözülmeyecektim. Kesin kararlıydım bu konuda. Silahımı attım birden, o ara ateş de kesilmişti. Çıkıyorum diye bağırdım. Ateş eden olmadı."

Ankara'ya yolculuk başladı böylece.

***

Tel çitli Hükümet Konağının bahçesiydi. Kar hafif hafif yağıyordu. Bacağını çitin üzerinden atmıştı ki kurşunun etini parçalamasıyla birlikte yanma ve sıcaklık hissi vücudunu sardı. Orada bayıldı, belki on beş dakika geçmiştir gözlerini açana kadar.

Deniz'in gidişini hayal meyal hatırlıyor. Bir buçuk saat o acıya katlandı orada. Mesanesine dolan kanın acısı. Deniz'den ayrılmanın acısı. Sonra birileri geldi yanına. Askeri araca bindirilip sağlık ocağına getirildi. O sağlık ocağında bir masanın üzerinde kurşun yarasının acısını hissetti bıktırısıya. Ne doktor, ne hemşire ilgisi vardı. Yalnızca soru soruluyordu. Ama sorular cevapsız kaldı. Askerlerin, görevlilerin konuşmalarından Deniz'in hala yakalanmadığını anlamıştı. Gemerek'e

girdiklerinde saat altı-altı buçuk civarındaydı. Deniz'in yakalandığını duyduğunda ise iki-iki buçuktu. Ameliyata alındığında Sivas'a getirilmişti.

Ameliyat sonrası gözünü açtığı karyolaya ayağından zincirlendiğini fark etmişti. Gemerek'teki donduran hava ameliyattan iki üç gün sonra zatürre etmişti Yusuf'u. Motosikletle dondurucu soğukta aşılınan yollar, zatürreye zemin yaratmıştı. Yusuf komadan çıktıktan bir gün sonra da Ankara'ya doğru yolculuk başladı.

Hastanelerin onu kabul etmemesi üzerine merkez hapisanesine götürüldü. Burada yaşadığı acının tarifi yoktu.

***

Ankaradaydılar, Deniz ve Yusuf'tan iki gün sonra Hüseyin de yola çıkacak. Onlar Sinan'la buluşup Nurhak'taki barınağa varacak, Hüseyin'de eklenecekti. Deniz ve Yusuf'un Elazığ'da çevrildiği haberini aldığı anda henüz Ankara'daydı. Bir hafta bulunduğu yurttan kaldıktan sonra dayısının evine geldi. Rahat bir uykuyla saatlerdir yürümenin verdiği yorgunluğu atmıştı.

Sabah kapının vurulma sesiyle uyandı. Dedesi etrafın sarıldığını, kaçarsa köylüye zarar geleceğini söyledi, kaçmaması için yalvardı, yakardı. Hüseyin dedesini dinledi, kaçmadı. Çıktığında üç-dört görevliden başka kimseyi görmediğinde üzerine ağır bir yük çöktü. Bunun acısını sonuna kadar taşıyacaktı içinde.

Hüseyin, Pınarbaşı'ndaki evden böyle çıkarıldı. Dayısının kendini ihbar ettiğini çok sonra öğrenecekti.

***

"Bir yangın ormanından püskürmüş genç fidanlardı"

**Güneşten ışık yontarlardı sert adamlardı
Hoyrattı gülüşleri aydınlığı çalkalardı
Gittiler akşam olmadan ortalık karardı"***

Baskının, zulmün, katliamın tarifi olmayan bu topraklarda direnmenin, başkaldırmanın örneği de çoktu, daha da çoğalacaktı.

Ankara'dan kır karargahı kurmak için ayrılmışlardı. Bu sefer yine Ankara'da başka bir direnişi, başkaldırıcıyı örgütleyeceklerdi. Etleri soğuk urganla buluştuğunda geride kalan milyonların yüreklerinde yakılan ateş, bilince sıçrayacaktı. Akıllarda kalacak olan bir kaç kişi değildi, sevdaydı, umuttu, düşünceydi.

Daha önce çok çatışmaya girmişlerdi ve ilk defa da tutuklanmıyorlardı. Ama bu seferki farklıydı. Ölümüne yürüdüklerinin üçü de farkındaydı. Yaşamak güzeldi, ancak onun için ölmek daha da güzel. Ama bir o kadar da acıydı, dayanılmazdı.

Daracık bir hücrenin adımlanamayan genişliğinde ölümü düşünmek en çok da devrimciler için zordu, dayanılmazdı. Onun için yaşamı ve yaşama dair olanı sınıksız kucakladılar. Yaşamlarından süzülüp gelenler son anlarına, son sözlerine de yön verdi. Bunlar geleceğe bırakılan notlardı aynı zamanda.

Son mektuplar yazıldı, son sigaralar içildi, son vedalar edildi. Son kez düşünülebilecek ne varsa zihinlerdeydi...

"İnsanlar doğar, büyür, yaşar ve ölürler... Önemli olan çok yaşamak değil, yaşadığı süre içinde, fazla şeyler yapabilmektir. Bu nedenle ben, erken gitmeyi normal karşılıyorum. Ve kaldı ki, benden önce giden arkadaşlarım, hiçbir zaman ölüm karşısında tereddüt etmemişlerdir. Benim de etmeyeceğimden şüphen olmasın. Oğlum, ölüm karşısında aciz ve çaresiz kalmış değildir. Bu yola bilerek girdi. Sonunda da bu olacağını biliyordu" (Deniz Gezmiş)

"Bizi bu mücadeleden dolayı, güya adil mahkemelerinde yargılayan ve yine adil kurumları eli ile asacak olanlar bilmelidirler ki; biz halkımızın kurtuluşu ve Türkiye'nin bağımsızlık mücadelesi uğruna şerefimizle bir defa öleceğiz. Bizi asanlar şerefsizlikleri ile her gün ölecekler." (Yusuf Aslan)

"Babam yarın ayağımdaki bu lastik ayakkabıları görünce, oğlumun doğru dürüst bir ayakkabısı bile yokmuş diye üzülecek. Ayakkabımı bile giyemedi beni apar topar buraya getirdiler. Babama söyleyin, ayakkabım yoktur diye üzülmesin. Onlara hediyem olsun." (Hüseyin İnan)

*Mahur, Atilla İlhan

Örgütlü Düşünmek

Müdahale Etmeyi Zorunlu Kılar

Eleştiri-özeleştiri; örgütsel, ideolojik ve siyasi sorumluluk güdüldüğünde ve bu minvalde değişim ve değiştirme istendiğinin bir göstergesidir. Bu yüzden eleştiri özeleştiriye hak ettiği değeri vermek ve gereken özeni göstermek durumundayız. Gdülen sorumluluğun ve bahsini ettiğimiz özenin gösterilebilmesi için, eleştiri özeleştiriye kısıtlı zamanlardan çıkararak, gününü önceden belirlediğimiz, konusu sadece eleştiri ve özeleştiri olan toplantıları daha sık örgütlemeliyiz.

Bu dönemin başından bu yana yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda, faaliyeti birlikte planlama, inisiyatif paylaşma, komisyon tarzı kolektif çalışma gibi konularda hatırı sayılır bir yol kat ettiğimizden bahsedebiliriz. Faaliyet yürüttüğümüz birçok alanda komisyonlar oluşturma, faaliyeti bu komisyonlar aracılığıyla örgütleme konusunda bir bilinç açıklığına erişsek de, komisyon tipi örgütlenmede eksik yanlarımız bulunmaktadır.

Hem faaliyetçilerimizde hem de kolektif mekanizmalarda bulunan bu eksik yanlarımızdan sıyrılarak daha profesyonel bir örgüt yaratmak için de ilk sarılmamız gereken şey, bir denetim mekanizması oluşturmaktır. Oluşturduğumuz denetim mekanizmalarıyla hem faaliyetlerimizin birikimini sağlayacağız hem de deneyimlerimizi bütüne mal etmenin sacayaklarını oluşturmuş olacağız.

Alanlarımızdan doğru oluşturacağımız denetim mekanizmaları için ise eleştiri- özeleştiriye aktif bir biçimde kullanmamız gerekmektedir. Ancak pratiğimiz üzerinden eleştiri-özeleştiri meselesine baktığımızda istediğimiz ve bizim için yeterli olabilecek düzeyde olmadığını görebiliriz. Mevcut durumumuzda birçok alanımızda eleştiri-özeleştiri toplantıları periyodik bir şekilde yapılmıyor, daha çok bireysel sohbetlerimizde kişilere dair eleştirilerimizi dillendiriyoruz. Bu da elbette sorunlarımızın çözümünde yeterli olmuyor.

Faaliyetlerimiz sırasında hepimizin zaman zaman “yakınma tadında” başka bir yoldaşa, başka bir yoldaşla ilgili getirdiği eleştirileri görüyoruz. Ayrıca kendimizde bir yoldaşa eleştirimiz varken bu eleştirilerimizi direk olarak konunun muhatabına değil de başka bir yoldaşla paylaşabiliyoruz. Bu tarz bir eleştiri mantığı eleştirinin özü olan değiştirme amacından uzaktır.

Burada örgütlü olmanın hepimize yüklediği bir sorumluluk vardır: **Değişim ve değiştirme**. Eğer biz faaliyeti- miz sırasında bireysel bir düşünüş içerisindeyse, kişilerde veya kolektifte bir sorun gördüğümüzde çözmeye

çalışmazsak yakınır ya da söyleniriz. Ancak örgütlü- örgütten doğru düşünürsek, kişilerin eksikliklerini, zaafı yanlarını aşmaya nasıl katkı sunabiliriz, yoldaşlarımıza ne kadar yardımcı olabiliriz veya nasıl değiştirebiliriz sorularını sorar ve ona uygun adım atarız. Ya da yine örgütten doğru düşündüğümüzde insanların eksikliklerine rağmen örgüte, kitlelere nasıl daha fazla fayda sağlayabileceğinin yollarını ararız.

Burada kolay olan şikâyetçi olmaktır. Önemli olan ve diğerine göre elbette daha fazla emek isteyen şey değiştirmek için çaba sarf etmektir. Zaten örgütlenmenin devrimci olmanın da üzerine basarak yükseldiği şey, çevremizdeki ve kendi içimizdeki gelişmelere müdahale etmek, gerçekliği değiştirmektir.

Müdahale etmenin ve bu yolla gerçekliği, yoldaşlarımızda eksik veya zaafı gördüğümüz şeyleri değiştirmenin esasını oluşturan şey, eleştiri- özeleştiriye kullanarak ideolojik mücadele yürütmektir. Bu konuda Mao yoldaş’ın Liberalizmle Mücadele Edelim başlıklı makalesinden aktaracağımız bölüm de yazımız için tamamlayıcı olacaktır. “*Biz, aktif ideolojik mücadeleden yanayız; çünkü bu mücadele, Parti ve devrimci örgütler içinde savaşımızın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır.*”

Buna karşılık liberalizm, ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır; bu yüzden yoz ve bayağı bir tutuma yol açar, Parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde siyasi soysuzlaşmayı doğurur.” (Mao, Seçme Eserler Cilt II, sf. 31)

Eleştiri- özeleştiriye müdahale etmede ve ideolojik şekillenişimizde katkısını alabilmemiz için ilk olarak düzenli ve periyodik bir biçimde eleştiri- özeleştiri toplantıları almamız gerekmektedir. Dağınık, alan faaliyetlerimizi örgütlediğimiz toplantıların sonuna sıkıştırılan eleştiri-özeleştiri, esas amaca ulaşabilmeyi imkânsızlaştırmaktadır.

Eleştiride ısrarcı, Değişimde sabırlı olmalıyız

Eleştiri-özeleştir; örgütsel, ideolojik ve siyasi sorumluluk güdüldüğünde ve bu minvalde değişim ve değiştirme istendiğinin bir göstergesidir. Bu yüzden eleştiri özeleştiriyeye hak ettiği değeri vermek ve gereken özeni göstermek durumundayız. Alınan sorumluluğun ve bahsini ettiğimiz özenin gösterilebilmesi için, eleştiri özeleştiriyeyi kısıtlı zamanlardan çıkararak; gününü önceden belirlediğimiz, konusu sadece eleştiri ve özeleştiriyeye olan toplantıları daha sık örgütlemeliyiz.

Örgütlediğimiz bu toplantıların faaliyetimizi planladığımız toplantılara paralel bir biçimde gitmesi de eleştiri-özeleştirinin niteliğini etkileyen faktörlerdendir. Çünkü eleştirilerimizi, bu toplantılarda aldığımız görevlerimize yaklaşımımız, doğallığında da ideolojik duruşumuz üzerinden şekillendirmeliyiz.

Yine eleştiri özeleştiriyeye toplantıları, kendimizi kitlenin denetimine sunmanın da bir yöntemi olabilir. Kitle denetimini gerçekleştirebilmek için aldığımız kararları; kitleyle birlikte tartışmalı, kitleyle birlikte almalı, görevlerimizi kitleye daha fazla açmalıyız. Bunun devamında da eleştiri özeleştiriyeye toplantılarını olabildiğince geniş katılımlı örgütlemeye çalışmalıyız. *“Eğer kusurlarımız varsa, bunların ortaya konulmasından ve eleştirilmesinden korkmayız çünkü biz halka hizmet ediyoruz. Kim olursa olsun, herkes kusurlarımızı ortaya koyabilir. Eğer haklıysa, bunları düzeltebiliriz. Önerdiği şey halkın yararına olacaksa, ona uygun hareket ederiz.”* (Mao, Seçme Eseler Cilt III, sf. 183).

“Komünistler, Partili olmayanlara fikirlerini açıklama fırsatı tanınmalı ve onların görüşlerini can kulağıyla dinlemelidir. Eğer söyledikleri doğruysa, bunları sevinçle karşılamalı ve ileri sürdükleri haklı noktalardan dersler çıkarmalıyız; eğer söyledikleri yanlışsa, sözlerini bitirmelerini beklemeli, sonra da onlara meseleleri sabırla açıklamalıyız. Bir komünist, asla kendi bildiğinde direten ya da başkaları üzerinde baskı kuran bir kimse olmamalı ya da kendinin her şeyde en iyi, baş-

kalarının her şeyde kötü olduğunu sanmamalıdır...”. (Age., sf. 34)

Örgütlediğimiz eleştiri-özeleştiriyeye toplantılarında; hem kitlenin hem de yoldaşlarımızın görüşlerini, önerilerini can kulağıyla dinlememiz gerekir. Aynı zamanda eleştiri getirenin de kaygısı veya gördüğü sorun neyse onu en berrak, en sade haliyle ortaya koyması konunun daha anlaşılabilir olmasını sağlayacaktır.

Gözlemlediğimiz sorun veya zafı yan neyse onu en berrak haliyle ortaya koymalıyız, çünkü eğer eleştirilerimizle bir değişim yaratmak istiyorsak düşünceleri esas olana odaklamak zorundayız. Bizim yaptığımız eleştiriler genelde pratik faaliyetten kopuk olduğu için, esas sorunla yeterli bağ kurulmadan birden fazla kişinin karakter özellikleriyle sınırlanan eleştiriler haline geliyor. Bu noktada yöntemimizi ve eleştiriyeye bakış açımızı olgunlaştırmalıyız. Yapacağımız eleştirileri öncesinden düşünmeli ve sonuçta birçok farklı sorun olarak

yaşam bulan şeyin özüne ve ideolojik anlamda sorunun kökenine yönelmeliyiz.

Tüm bunlarla birlikte, bize yönelik yapılan eleştirilerde değişebilmemiz için olabildiğince çabalamamız gerekir. Ancak yaptığımız eleştirilerde sonuç alma noktasında **aceleciliğe** düşmemiz hatalı olacaktır. Bu anlamda “eleştirdik de ne oldu”, “söyledik ama bir şey değişmedi” gibi düşünceler, hem değişimde aceleciliğe düşüldüğünün hem de “pes edildiğinin/vazgeçildiğinin” bir göstergesidir. Bu noktada bir şeyin anlaşılıp kavranmasının kolay bir iş olmadığını ve bunların yaşamda uygulanmasının ilkine göre daha zor bir iş olduğunu bilince çıkarmalıyız.

Sonuç olarak; değiştirme ve değişme temelinde eleştiri-özeleştiriyeye yaklaşımımız, tavizsiz ve esasa odaklanan bir tarzda olmalıdır. Yine aynı şekilde eleştirilerin yaşamda karşılık bulmasının zaman alabileceği anlayışıyla sorunlara, olaylara yaklaşmamız bizi hem çabuk pes etmekten hem de çözümsüzlükten kurtaracaktır.

Erkek Egemen Sistemin Duvarlarını Yıkıyoruz!

Yüzyıllardır erkek egemen sistem kadına çeşitli misyonlar yüklemekte, kadın dört duvar arasına sıkıştırılırken erkeğe ise sınırsızlık sunulmaktadır. Toplumsal cinsiyet rollerinin kuşatılmışlığı altında bulunan kadın; daha naif, kırılğan olmaya itilirken erkek ise; sert, güçlü olma yükümlülüğü altına girmektedir. Buradan doğru kadının toplumsal cinsiyet rollerini reddedişi, erkek egemen sisteme karşı çıkışı ataerki tarafından şiddet türleriyle bastırılmaya çalışılmıştır/çalışılmaktadır. Bu baskı kadının özgürleşme ihtiyacını kuşkusuz ki bastıramamaktadır. Kadınların özgürleşme yolunda örgütlenmesi ve bu anlamda mücadele vermesi, tartışmasız değerli ve önemli bir noktada durmaktadır. Erkek egemen sistemin yüklediği rollerden ötürü özgüvensizlik, edilgen olma durumu ve buna bağlı olarak inisiyatif kazanamama halini aşmak, örgütlenmek ile doğru orantılıdır.

Peki örgütlülüğümüz içerisinde kadınlar gerçekten inisiyatif kazanma ve erkek egemen sistemin yüklediği rollerden kurtulma anlamında ne durumdadır? *Bizler örgütlü-yken özgürleşiyor muyuz yoksa özgürleştiğimizi zannedip edilgenlik halimizi koruyor muyuz?*

Pratiklerimizi incelersek, bunlara cevap bulabileceğimiz açıktır. YDG toplantılarında erkek yoldaşlarımızın söz almasına güvenerek düşüncelerimizi dile getirmememiz, *"Nasıl olsa benim düşüncelerimi söylüyor, konuşmama gerek yok"* diye düşünüp sessizliğimizi korumamız çoğunlukla onların olmadığı durumlarda en çok konuşanın, durumlara dair en çok düşüncesini aktaranın biz yani kadınlar olması aslında durumumuzu göstermektedir. Çocukluğumuzdan itibaren *"kız kısmı fazla konuşmaz"* ile yetiştirilmemizin bir sonucu olarak açığa çıkan bu durumu aşmak edilgenliğimizden sıyrılmak ile bağlantılıdır. Özlediğimiz sesimize kavuşmamızın koşulunun, biz kadınların çabasından geçtiği kadar erkek yoldaşların da buna kafa yorması, soruna karşı çözüm üretme ihtiyacını hissetmesi ile alakalıdır. İnisiyatif eksikliği, gökten zembille inmişçesine örgütlenildiğinde hemen aşılabilecek sorun değildir. Bu noktada kadın yoldaşların sorunu aşmak için çaba harcaması kadar erkek yoldaşların kafa yorması da önemlidir.

Aynı şekilde bir eylem sırasında erkek yoldaşların ön saflarda çatışırken kadınların eline flama verilmesi ya da bir yoldaşımız yaralandığında sadece kadın yoldaşların eylemden çıkıp arkadaşla ilgilenmesi gibi durumlar da aynı anlayışın ürünüdür. Kadına edilgenliği yükleyen sisteme karşı duruş sadece teoride kalmamalı, hem kadın hem de erkek yoldaşlar tarafından bir an önce çözüme yönelik adımlar atılmalıdır.

Bu çözüm yolu çoğunlukla kadın yoldaşlar tarafından "erkekleşerek" oluşturulmaya çalışılmaktadır. Çünkü mevcut sistemde özne olan erkektir, buna bağlı olarak bir alan-

da söz sahibi olmanın da erkekleşmekle mümkün olacağı düşünülüp buna göre şekillenişe gidilmektedir. "Erkek gibi kadın" bir övgü durumuna getirilirken kadın olmak bir kez daha küçültülmektedir. Biz kadınlar, kadın kimliğimizle mücadelede özneleşmek için mücadelemizi büyütmeli; erkekle özdeşleşen özne olma halini yıkıp, edilgenliğimizden kurtulmalıyız.

"İnceltilmiş erkeklik" ise sorunun bir başka boyutunu oluşturmaktadır. Kadın sorununa duyarlı gibi görünüp bu noktada teorik anlamda birçok şey tartışıp pratiğe dökeme hali olarak kendini gösteren bu durum, daha da tehlikeli noktada durmaktadır. Bu anlayış sonucu, erkek yoldaşlar feodal yanlarından kurtulduklarını ve sorunu aştıklarını düşünüp buna kafa yormamakta, sorunu aşmaya karşı set oluşturmaktadırlar. Sorunun çözümünün kadın sorununun yakıcılığını hissetmekle alakalı olduğu aşikârdır.

Sistemin kadının özgürleşmesine karşı ördüğü duvarlara karşı alanlarımızda kadın faaliyetiyle o duvarları yıkmamızın önemi ortadadır. Bu önem, genel geçer olarak faaliyet yürütülmesinden ayrı olarak düşünölmek zorundadır. Bugün kadın faaliyeti açısından alanlarda düştüğümüz en büyük hata, kadın faaliyetini ikinci plana atıp sadece YDG faaliyetine yoğunlaşmamızdır. Sadece takvimsel günlerde (8 Mart, 25 Kasım gibi) yoğunluk kazanan kadın faaliyeti bunun dışında düzenli bir hal kazanamamakta, dolayısıyla kadınların örgütlenmesinin önü tıkanmaktadır. Buna sebebiyet veren şey ise, alanlarda kadın faaliyetinin yeterince önemsenmemesidir. Alanlarda YDG ve kadın faaliyetini örgütlerken; ikisini ayrı olarak ele alıp kadın faaliyetini örgütleyen yoldaşlarımızın ayrıca YDG faaliyetine katılması noktasında bazı sınırlamalar getirmek zorunluluktur. İki faaliyetin önemi ayrı ayrı kendini ortaya koyarken ikisini bir arada yürütmenin zorluğu da ortadadır. Dolayısıyla kadın yoldaşlar hem YDG hem de kadın faaliyeti yürütürken erkek yoldaşların YDG faaliyetine yoğunlaşması, buradan kaynaklı da kadın yoldaşlar açısından faaliyetin dar pratikte boğulması şaşırtıcı noktada bulunmamaktadır. İki faaliyetin de birbirini engelleyen noktadan çıkıp birbirini destekler konuma gelmesi; alanları örgütlemeye yönelik yaptığımız toplantılarda planlarımızı şekillendirişimizle alakalıdır.

Gezi sürecinde alanların yüzde 51'lik dilimini kadınların oluşturması, bize çok şey anlatmaktadır. Kadınların özgürlüğe doğru giden yolu örgütlülükten; örgütlülük içerisinde edilgenlikten kurtulma yolu ise feodal yanlarımızdan arınmaktan geçmektedir.

Kadın Bilincimizi Geliştirelim, Mücadeleyi Büyütelim!

Bu gücü yıllarca köleleştirilen, emeği yok sayılan, bedeni metalaştırılan kadınlardan tutalım da sokakta, otobüste, kampüste ve yaşam alanlarında neredeyse her gün tacize, tecavüze, şiddete uğrayan kadınlardan; devletin tüm saldırılarına karşı zindanlarda direnen, dağlarda savaşıyan kadınların gücünden almaktayız.

Her güne bir kadın cinayeti haberi ile başlıyoruz ve ardından taciz, tecavüz haberleri gelmeye devam ediyor...

Ülkenin dört bir yanından kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz haberleri yükseliyor. Bir de bunun haberlere yansımaları var tabii. Kadınların çılgınlıkları derin bir suskunlukta boğulmaya çalışılıyor çoğu zaman. Erkek egemen zihniyetin hâkim olduğu toplumumuzda, neredeyse her gün sokakta, kampüste, otobüste kadınların yaşadığı tacizler karşısında kayıtsız kalınarak; görmekten, duymaktan "imtina" edilmekte.

Tacizi tanımlamaktan, anlamlandırmaktan, tacizciyi cezalandırmaktan "kaçınan" aynı egemen zihniyet kadına yönelik taciz, tecavüz ve şiddete kılıf hazırlamaktan da geri kalmıyor. Kadının giyim kuşamından tutalım da gülüşüne, oturuşuna kadar "tahrik edici" unsur olduğu düşüncesi, eril zihniyetin ardına gizlendiği ve tacizi, tecavüzü meşrulaştırmaya çalıştığı en kirli kılıfını ifade etmektedir. Eğer biz kadınların özgürlük mücadelesini sokaklarda haykırıyorsak, bu özgürlüğü inşa ederken her gün manşetlere taşınan haberlere, şahidi olduğumuz kadın bedenine, kimliğine yönelik bu saldırılara karşı sessiz kalıp da görmezden, duymazdan gelemeyiz.

Erkek egemenliğe karşı büyüyen öfkemizi örgütlemek, ataerkil düzen içerisinde bir güce dönüşmek elzem görevlerimizdendir.

Erkek egemen sistem karşısında örgütlü bir güç olup, ezilenlerin, ötekileştirilen kadınların sesi olmak ve seslerini yükseltmek için kadın bilincimizi daha fazla geliştirmeliyiz. Olay ve olguları değerlendirirken öncelikle kendi içimizde kadın kimliğimize olan yabancılığımızı yenmeliyiz ki ancak o zaman YDG içerisinde hâkim olan ataerkilliğin bizdeki yansımalarına genç kadınlar olarak müdahale eden ve dönüştüren bir konumda olabiliriz.

YDG'li kadınlar olarak, kadın çalışmalarımızda bir yoğunlaşma sürecine girmemiz, bugün çalışmalarımızda yaşadığımız durgunluğu hareketlendirecek, tıkanığımız noktalarda bizlere çözüm olacaktır.

Merkezi kadın komisyonunda yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda, kadın çalışmalarımızın önemli bir ihtiyacı olan önümüzdeki bu yoğunlaşma sürecine yönelik somut

çalışmalar belirledik. Bu süreçte öncelikle YDG'li kadınlar olarak daha sonra YDG olarak alacağımız eğitim çalışmalarının konu başlığı "*Kadın beyanı esastır. Aksini ispatlama yükümlülüğü erkeğe aittir.*" ilkesi olacak. Eğitim çalışmalarımızda bu ilkeyi konu başlığı olarak seçmemizin nedenlerine gelecek olursak, neredeyse her gün her kadının maruz kaldığı şiddete, tacize karşı örgütlü bir güç olarak cevap olma iddiasını taşıırken kadının maruz kaldığı saldırılar karşısında öncelikle YDG'nin ezilenin yanında olarak sürece müdahale eden konumda olması önemlidir.

Bu süreçte de "kadın beyanı" ilkesini esas almalı, bu ilkeyi öncelikle YDG'li kadınlar olarak iyi kavramalı, YDG içerisinde de kavratmalıyız.

Çalışmalarımızda ana başlık olarak belirlediğimiz bu ilke üzerinden yürüttüğümüz tartışmalarda açığa çıkacak her bir tıkanıklık karşısında ihtiyaca cevap olacak şekilde yeni alt başlıklar açılması çalışmalarımızın bize sağlayacağı yararları arttıracaktır.

Genç kadın örgütlülüğümüzün bir ihtiyacı olarak açığa çıkan kadın çalışmalarımızda yoğunlaşma süreci, önümüze koymuş olduğumuz çalışmalarla birlikte kadın bilincimizde belirli bir yetkinlik düzeyine ulaştıracaktır. Fakat bu süreci istikrarlı bir kadın çalışması ile birlikte yürüttüğümüz ölçüde, sürekliliğini oluşturur ve bu noktada kurumsallaşmanın temellerini atmış oluruz.

Ataerkil düzen içerisinde hâkim olan erk iktidar karşısında gücümüzü kadın dayanışmasından alarak yıllardır egemenlerce beslenen ve büyütülen erkek egemen anlayışı tarumar edeceğiz. Bu gücü yıllarca köleleştirilen, emeği yok sayılan, bedeni metalaştırılan kadınlardan tutalım da sokakta, otobüste, kampüste ve yaşam alanlarında neredeyse her gün tacize, tecavüze, şiddete uğrayan kadınlardan; devletin tüm saldırılarına karşı zindanlarda direnen, dağlarda savaşıyan kadınların gücünden almaktayız.

Toplumsal muhalefetin biriken öfkesi önümüzdeki bahar ayının hareketli geçeceğini bizlere işaret ediyor. Bu süreç yoğunlaşacağımız kadın çalışmalarımızla birlikte gelişecek isyan dalgalarına genç kadınlar olarak rengimizi vereceğimiz, alanlarda isyanı büyüteceğimiz günler olsun!

Kadına Şiddete Kayıtsız Kalma

Her gün haberlerde izlediğimiz, gazetelerde okuduğumuz kadın cinayetleri...Yolda yürürken bile şahit olduğumuz kadına yönelik cinsel ve fiziksel şiddet... Bir de kadına yönelik cinsel ve fiziksel şiddet olaylarının gün geçtikçe artması ve devletin bu olaylar karşısında kayıtsız tavrı...

Evet kadına yönelik şiddet olayları hayatın her alanında ve her an bizlerle birlikte .Bende tanık olduğum bir şiddet olayını sizlerle paylaşmak istedim. Bir gün annemle beraber evde oturuyorduk, bir tanıdığımız geldi ve bize eşini sordu biz ise eşinin bizimle birlikte olmadığını söyledik. Adamın tavırları ve davranışları beni biraz rahatsız etmişti. Bir şeyler olmuş olmasından şüphelenip arkasından balkona çıktım. Ve yanılmamıştım da adamın belinde bıçak vardı, bıçağı tutarak yürüyordu sonrasında ise taksiye bindi.Annem de ters bir şey olduğunu anlamıştı. İkimizde durumdan rahatsız olmuştuk, annemle birlikte çıkıp kadını aramaya başladık. Bir tanıdığımızın evine gittik kadının orada olabileceğini düşünüyorduk ancak kadın çocuklarını oraya bırakmıştı ama kendisi orada değildi. Ev sahibi bize biraz olaydan bahsetti; eşi kadını aldatıyor kadın ise evini ve yuvasını kurtarma derdi ile hareket edip eşini "On yıllık evliyiz yapma etme " cümleleri ile ikna etmeye çalışıyor. Bu arada aralarındaki tartışma iyice büyüyor ve adam kadına bir tokat atıyor, sonrasında ise sırtındaki bıçağı çıkarıp kadını öldürmekle tehdit ediyor. Komşularının da yardımı ile kadın bir şekilde kocasının elinden kaçıp kurtuluyor. Kadının yaşadıklarını öğrendikten sonra kadının evine gittik, evin önün de polisler vardı. Ve kadın da oradaydı. Kadın karakola gidecekti bende onunla birlikte karakola gittim. Karakola giderken kadın ailesini aradı ve şikayetçi olup olmaması konusunda ailesine danıştı. Adam bıçak çekiyor yakalasa öldürecek ama kadın şikâyetçi olmak için bile ailesinden izin almak zorunda. Ailesi şikayetçi ol dedikten sonra kadın eşinden şikayetçi olabiliyor.

Karakola giderken yanımızdaki polis amirini arıyor; durumu aile içi şiddet olarak aktarıyor , galiba amiri kadın şiddet görmüş mü diye soruyor, çünkü polis kadına dönüp " şiddet uyguladı mı?" diye soruyor kadında " bir tokat attı" diyor. Kadının bu cevabının üzerine polis amirine şunları söylüyor: " Yok amirim ufak bir tokat atmış sadece". Polis bu sözlerinin üzerine ona "O şiddet sayılmıyor mu illa gözlerinin morarması mı gerekiyordu?" dediğimde ise polis sadece bana bakmakla yetindi. Karakola geldiğimizde ise polisin kadını ikna etme çabası ve ikna etme politikaları ile karşı karşıyaydık. Kadına sürekli olarak şikâyetçi olursanız işte şu kadar ceza alır,

kaç çocuğunuz var (Bu soruyu bilerek soruyorlar çünkü kadını çocuklardan dolayı ikna etmek daha kolaydır.)? Ben ise "Ceza alması normal değil mi elinde bıçakla sokakları dolanyor ve kadını görse öldürecekti siz hala şu kadar ceza alır,o olur, bu olur diyorsunuz" dediğimde ise polis ; "Aile içi mevzular çok önemli karışmamak gerekiyor" dedi. Ben de " Haklısınız o yüzden günde beş kadın ölüyor" dedim. Söylediklerime sinirlenen polis " sen çok biliyorsun ifadeye sen karışamazsın çık dışarı" demeye başladı. Ben de "Asıl siz karışamazsınız! Geldiğimizden beri kadını ikna etmeye çalışıyorsunuz, Kocandır, olur böyle şeyler diyerek eve gönderip yeni bir kadın cinayetine daha ortak olacaksınız daha önce yapmadığınız şey mi?" dedim. Daha sonra ise başka bir polis gelip beni dışarı çıkarttı.Tüm bunlar yaşanırken kadının eşi de bizimle birlikte karakoldaydı ve elini kolunu sallayarak yanımızda dolaşıyordu.

Kadın "Kendini güvende hissetmek ve korunmak" için polisleri aramıştı ancak onun için en güvensiz yerin orası olduğunu da bilmiyordu. Kadın ifadesini verdikten sonra yanıma geldi birlikte karakoldan çıkacaktık ki adam yanımıza gelip "Ağabey'ini neden aradın?" diyip kadına tehditkar bir üslupla konuşuyordu.

Kadın adamın karşısında susmuştu ben ise "Seni ilgilendirmez " dedikten sonra polislere dönerek "Alın şu adamı hala kadını tehdit ediyor "dedim bunun üzerine adamı alıp götürdüler. Adam ise bana bir şeyler söyleme derdinde arkasına dönmüş " Sen karışma sen neden karışyorsun " diyerek bağırıyordu. Olaya karışmış olmam adamı şaşırtmıştı neden karıştığımı soruyordu çünkü etrafındaki kadınlara susmak çok iyi öğretilmişti kadınlar yaşadıkları her şey karşısında sadece susuyorlardı.Hele bizim oralarda bir kadının bu şekilde konuşması imkansız bir şeydi. Çünkü kadın onlar için; evden çıkmaz, akşama kadar ev işlerini yapar, çocuklarına bakar sonra eşi geldiğinde birde eşine hizmet eder. Kısacası onlar için kadın köleden başka bir şey değildir.

Ertesi gün eve geldiğimde kadının ne yaptığını anneme sordum annem ise kadının şikayetçi olmaktan vazgeçtiğini söyledi. Ben ise pek fazla şaşırmamıştım ; çünkü şikayetçi olsa toplum onun yaşadıklarını unutup onu suçlu bulacaktı. Annem ise karıştığım için bana kızıyor; "herkes senin şikayetçi olması için ısrar ettiğini söylüyor" dedi. Ben de " Bu benim için iyi bir şey evet ısrar ettim çünkü böyle bir şeye sessiz kalamazdım" dedim.

Ankara' dan Bir YDG' li

KAÇ YIL OLDU???

-Recep Tayyip Erdoğan, Mısır'da yaptığı konuşmada "Kendi halkına zulmeden iktidar, meşruiyetini yitirmiştir." diyeli 2 yıl oldu.

-Gebze'de sağlık sorunları nedeniyle 2 ay izne ayrılan Dr. Taner Gündoğan'ın hastaları doktoru öldü sanarak helva dağıtılı 3 yıl oldu.

-Bitlis'te yatalak hastalara robot projesi geliştiren bir öğretmene, kaymakamlık finans desteği olarak 1 ton kömür vereli 4 yıl oldu.

-Recep Tayyip Erdoğan, "3. köprü İstanbul için cinayettir. İnşallah bu cinayet bitmeden hükümet değişir." diyeli 18 yıl oldu.

-Adana'da Abuzer Atlı'nın babası, okuma yazma bilmediğinden oğlunun nüfus cüzdanına doğum gününü "30 Şubat" yazdırılı 55 yıl oldu.

-Ankara'da bir polis memuru, "Karım beni çamaşır suyuyla yıkıyor" diyerek titizliğinden yakındığı eşine boşanma davası açılı 3 yıl oldu.

-Erzurum depreminde mühendisliğini yaptığı bina yıkılan Süleyman Demirel, "O bina 35 yıl ayakta durdu kimse takdir etmedi" diyeli 30 yıl oldu.

-Adana Büyükşehir Belediye Başkanı Aytaç Durak, sıcaklık 44 derece olunca "Adana'yı havadan dev pervanelerle serinleteceğim" diyeli 5 yıl oldu.

-ABD yönetimi, Guantanamo'da intihar eden üç esiri reklam yapmakla suçlayalı 7 yıl oldu.

-Kenan Evren, "Çoktandır idam olmuyor, bazı kişilerin idam edilmesi gerek." diyeli 33 yıl oldu.

-Başbakan Erdoğan'ın yeğeni Mehmet Erdoğan, 50 kilo esrarla yakalanıp "satıcı değil içiciyim" diyerek serbest kalalı 2 yıl oldu.

-Recep Tayyip Erdoğan, "Biz gece-gündüz kafa kıyak dolaşan bir nesil istemiyoruz." diyeli çok değil 1 yıl oldu.

-İbrahim Tatlıses, Dalyan'daki Uluslararası Dalyan Caretta Caretta Festivali'nde "Buradaki kurbağaları herkes biliyor" diyeli 8 yıl oldu.

-Bağdat'taki CNN Türk muhabiri, "Maalesef bombardıman 15 dakika önce sona erdi" diyerek aksiyonlu haber sunamadığı için üzüleli 10 yıl oldu.

-Bülent Ecevit, "Enflasyona karşı sürdürdüğümüz mücadele olumlu sonuçlar vermeye başladı" dedikten 12 gün sonra kriz çıkmalı 12 yıl oldu.

-Tansu Çiller, Sivas katliamı sonrası "Olayı bu kadar büyütme yanlış, bir futbol maçında da bu kadar insan ölebilirdi" diyeli 20 yıl oldu.

-Barış işaret, İngiliz grafiker Gerald Holtom tarafından tasarlanalı 56 yıl oldu.

-Canlı yayında telefonla konuşan Mahmut Tuncer, "Yahu benim arabayı çekiyorlarmış, ben gidiyorum!" diyerek programı terk edeli 6 yıl oldu.

-Kim 500 milyar ister yarışmasında "Evladıma bırakacağım en büyük mirasım 20 bin ciltlik kütüphanemdir." diyen yarışmacı ilk soruda eleneli 8 yıl oldu.

-TRT, bir konseri 2,5 saat boyunca sessiz yayınlamasına gelen tepkiler üzerine "Düğmeyi kapalı unutmuşuz" açıklaması yapalı 5 yıl oldu...

-Kenan Evren'in emriyle Ankaragücü birinci lige çıkarılalı 27 yıl...

-Vakit yazarı Serdar Arseven, Tayyip Erdoğan'ı sırtından atan atın İsrail'in kızılötesi ışınlarıyla huysuzlaştırıldığını iddia edeli 7 yıl oldu.

-Zafer Çağlayan, Türkiye'den gelen tavuklara gümrük uygulayan Mısırlılara, "Müslüman tavuklara niye gümrük koyuyorsunuz" diyeli 2 yıl oldu.

-Azeri şarkıcı Gülen, bir röportajında "Daha önce hiç Avrupa'da buldunuz mu?" sorusuna "Evet, Kazakistan'da buldum" diyeli 8 yıl oldu

-Reha Muhtar, karısını boğarak öldüren adama "efendim başınız sağolsun" diyeli 10 yıl oldu.

-Reha Muhtar'ın, "Bunu nasıl yaptın ha cevap ver" dediği kişi "Bakın izah edeyim" deyince "Sus konuşma hala izah ediyorsun" cevabı alalı 11 yıl oldu.

-Kayseri'de alkollü bir sürücü, selektör yapıp trenden yol isteyeli 22 yıl oldu. Kenan Evren, Çernobil kazası sonrası "Biraz radyasyon kemiklere yararlıdır." diyeli 28 yıl oldu.

Melih Gökçek masa tenisini tarif etmek için "Halk arasında langirt derler" diyeli 10 yıl oldu.

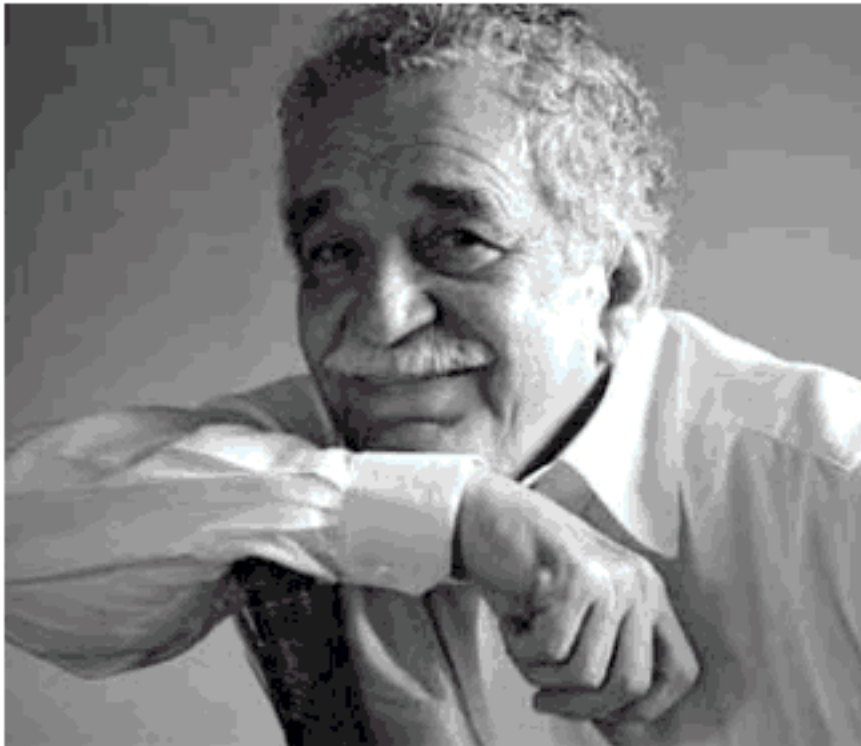
Gabriel Garcia Marquez, ya da yaygın bilinen lakabıyla Gabo, 1927 yılının 6 Mart günü, Kolombiya'nın küçük bir kasabasında, Aracataca'da doğar. Babası Gabriel Garcia, annesi Luisa Marquez'dir. Küçük yaşlardayken ebeveynleri bir başka kente taşınır, Gabo'yu anneannesi ve dedesi büyütür. Çevresinden saygı gören entelektüel bir asker olan dedesi ve özellikle kendisine çocukluk yıllarında unutulmaz hikâyeler anlatan ninesi, Gabo'nun hayatını şekillendirmesinde önemli rol oynarlar.

Gabo, başkent Bogota'daki Kolombiya Ulusal Üniversitesi'nde başladığı hukuk ve gazetecilik öğrenimini yarım bıraksa da 1940'lardan başlayarak uzun yıllar gazetecilik yapar.

Birden Kafka'yla tanıştı, her şey öyle başladı.

"1947 yılıydı. On dokuz yaşındaydım. Hukuk fakültesinin birinci sınıfında öğrenciydim... İlk sayfadaki giriş cümlesini hatırlıyorum, şöyle diyordu: 'Bir sabah sıkıntılı rüyalarından uyanan Gregor Samsa kendisini yatağın içinde devasa bir böceğe dönüşmüş bulur.' ... Lanet Olsun! Okurken böyle mırıldandım kendi kendime, 'Bu doğru olamaz! Kimse böyle bir şeyin yapabileceğini bana söylemedi! Demek olabiliyormuş! Öyleyse ben de yapabilirim! Lanet olsun! Benim büyükanmem de böyle anlatırdı hikâyelerini... En olmadık masalları sanki gerçekmiş gibi."

Marquez'in ilk önemli eseri "**Bir Kayıp Denizci**"-dir. 1955'te bir gazetede tefrika olarak yayımlan eseri, 1970 yılında Marquez kendi adıyla yayımlayana kadar,

GABO'YLA TANIŞMAK, YİNE VE YENİDEN!

Marquez uzunca bir süredir Latin Amerika'nın tarihine damgasını vuran diktatörlerle ilgili bir kurgu tasarlamaktadır zihninde. Gözünün önünden diktatör örnekleri gelir geçer sırayla. Julius Sezar, Mussolini, Franco, Peron ve diğerleri. Hayalinde yaşattığı bu tiran, temel karakteristiklerini bu diktatörlerden alacaktır.

kimse bu satırların ona ait olduğunu bilmedi. İlerleyen zamanlarda; o malum başyapıtı giden yolda "Şer Saati" ve "**Albaya Mektup Yok**"u kaleme aldı.

Büyülü gerçekçilik

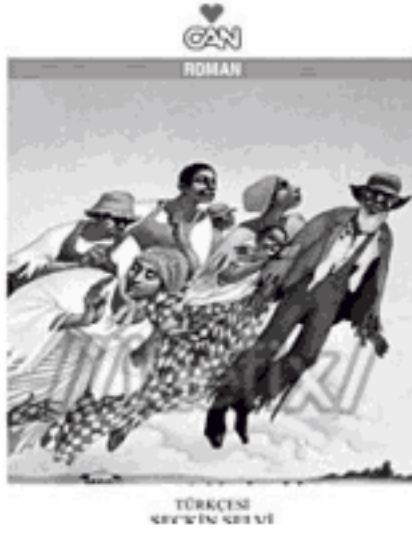
Bir şey oldu, daha doğrusu Gabriel Garcia Marquez hepimize bir şey yaptı! Sihir aracılığıyla hakikate, hakikat aracılığıyla hayale âşık olduk onun sayesinde. "**Büyülü gerçekçilik**" denen Güney Amerika'ya has yazınsal tür onunla başlamadı belki ama onunla birlikte en güzel örneklerini verdi...

Gazeteci olarak başlamıştı yazmaya, edebiyata geçtiğinde gezgin ozanların dilini ödünç aldı. Başka tuhaf şeyler de vardı onunla ilgili... Dünyanın öte tarafında yazdığı bir roman, mesela **Kırmızı Pazartesi**, uzun yıllar sonra bu coğrafyada işlenen bir cinayeti, mesela Hrant Dink cinayetini andırabiliyordu. İşte Gabo o kadar gerçek, sahici; o kadar bu dünyanın taşının, toprağının, insanının, katilinin, kurbanının dilinden anlayan bir yazardı... (Hatırlayın; Kırmızı Pazartesi'de işleneceğini herkesin bildiği ama engel olmak için kimsenin bir şey yapmadığı, yapamadığı bir cinayetin öyküsü anlatılır.)

Gabo'yu Gabo yapan Yüzyıllık Yalnızlık'a gelmeden önce, "**Büyülü Gerçekçilik**"ten bahsetmek gerek biraz da. Marquez; Arjantinli Cortazar, Perulu Vargas Llosa, Meksikalı Carlos Fuentes'le birlikte Büyülü Gerçekçilik akımının en büyük yazarlarından.

1982 NOBEL EDEBİYAT ÖDÜLÜ
GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

YÜZYILLIK YALNIZLIK

İşte Büyülü Gerçekçilik'ten ve Marquez'den etkilenen iki tanıdık kişi: Orhan Pamuk ve Çingeneler Zamanı filminin yönetmeni Emir Kusturica.

Ve geldik o malum esere: *"Yüzyıllık Yalnızlık!"* Tam tamına 16 yıllık bir emek, hatta kendi deyimiyile *"tüm yaşamı boyunca"* harcadığı emek, yani bu olağanüstü eser ona 1982 Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazandıracaktır.

Marquez, bu eserinde aslında küçücük bir dünyayı anlatır. Bu dünyanın adıysa: Macondo'dur. Macondo'yu gerçek bir yerle bağdaştırmak mümkün olmasa da aslında doğduğu ve çocukluğunu geçirdiği şehir olan Aracataca'yı anlattığını söylemek yersiz olmaz!

Peki, nedir bu eseri bu kadar büyük yapan! Tamam dili harika, tamam fantastik öğeler oldukça keyifli. Ama değil! Yüzyıllık Yalnızlık'ın sarsıcı gücü, Latin Amerika edebiyatının da tıpkı bizimki gibi sözlü gelenekten gelmesinden kaynaklanıyor. Yaşar Kemal'in romanları o sözlü geleneğin, o masalsı anlatımın nasıl özgün örneklerindense, Marquez'in yapıtları da Mayalardan, Azteklerden gelen bir birikimin ürünü...

Ve büyümlü gerçekçilik de o masal atmosferinden doğuyor. Avrupalı okurdan daha çok Türk okurunu etkilemesi de tamamen bu yakınlık yüzünden. Gerçekle masalın kaynaşması, Latin Amerika halklarıyla Anadolu insanının birbirine çok benzer özelliklerine ve yine birbirine çok benzer yaşam koşullarına uygun bir nabız ritmi taşıyor.

Marquez de Maconda motifini kullanarak yaşadığı toplumun tüm öğelerini barındıran hayali bir evreni yaratmıştır. Hikâyesini fantastik kurgular ve metaforlar eşliğinde sürdüren yazar, çocukluğunda kendisine sanki hepsi ger-

çekmiş gibi son derece ciddi bir yüzle olmadık hikâyeler anlatan ninesinden aldığı ilhamla bir büyümlü gerçekçiliği okurlarına sunmaktadır.

"Her roman karakteri şahsen tanıdığın, hakkında bir şeyler duyduğun, okuduğun kişilerden oluşan bir kolâjdır."

Marquez uzunca bir süredir Latin Amerika'nın tarihine damgasını vuran diktatörlerle ilgili bir kurgu tasarlamaktadır zihninde. Gözünün önünden diktatör örnekleri gelir geçer sırayla. Julius Sezar, Mussolini, Franco, Peron ve diğerleri. Hayalinde yaşattığı bu tiran, temel karakteristiklerini bu diktatörlerden alacaktır.

Marquez, bu karakteri hayalinde yeterince oluşturduktan sonra onu fiziki bir varlığa dönüştürecek sembolü aramaya koyulur. *"Bir gün Roma sokaklarında çaresizlik içinde dolaşıyordum. Girdiğim kitapçıda bulduğum fotoğraf albümünü karıştırırken birden o yüzü gördüm"* der. Çok lüks bir malikânenin salonunda tek başına oturan bitik, zalim, yaşlı bir adamın çehresi canlanmıştır gözünde. Hemen otele dönüp Karayip Adaları'nın birinde yaşamış bu diktatörün ölümünü yazmaya koyulur. Bu başyapıt 1975 yılında *"Başkan Babamızın Sonbaharı"* adıyla yayımlanacaktır.

Hayır! Bir 'son'dan bahsetmek mümkün değil

Gabo'nun bütün eserlerini ve derinliğini, ancak ayrı ayrı inceleme yaparak anlatabiliriz. Bu nedenle, toplam 18 eserden belli başlı olanlarına değindik sadece.

Ondan bu kadar bahsettikten sonra, tüm dünyayı derinden üzen ölümüne dair birkaç şey söylemek gerekiyor kuşkusuz; ancak Marquez'in tarzı ve gerçekçiliğini düşündüğümüzde, yazımızı bir 'son'a bağlamak yerine ucunu açık bırakmak istedik, kitaplarını tanıtacağımız sayfalar için.

Mersin'den bir YDG okuru

APE HO, AMCA HO CHİ MİN H

Fransız ve Amerikan emperyalizmine karşı otuz yıl süren Halk Savaşını 1 Mayıs 1975 günü zafere ulaştıran Vietnam halkı, aynı zamanda bir tarihsel döneme damgasını vurmuştur. Ho Chi Minh'in önderliğinde kurulan Vietnam İşçi Partisi'nin otuz yıl boyunca yönettiği Vietnam Halk Savaşı, aynı zamanda tüm feodal ve yarı-feodal ülke devrimleri için eşsiz deneyimler ortaya koymuştur. Bugün Ho Chi Minh'in, yani tüm dünya halklarının "Ho Amca"sının doğumunun 124. yılında, Vietnam'da silahlı mücadelenin başlangıcını bir kez daha anımsamak önemlidir.

*Orak ve kürekle saldırdılar
Öldüler, öldürdüler, kurtardılar
Esareti kaldırdılar
Yaşasın Vietnam halkı
Yaşasın Ho Chi Minh*

Dünya halkının gönlünde "Amca Ho" olarak yer edinen Ho Chi Minh, 19 Mayıs 1890'da doğmuştur. Babası, Vietnam Fransa tarafından işgal edilince topraklarını kaybetmiştir. Babasına yeni yönetim tarafından yüksek dereceli memurluk teklif edilmiş ancak babası *sömürgeci buyruğunda çalışmayı reddederek* bu teklifi kabul etmemiş, anti-emperyalist gizli örgütlerde görev almaya başlamıştır. Oğlu Ho Chi Minh de bu örgütlerle tanışmaya başlamıştır.

Ho Chi Minh, 1911'de bir gemiye bulaşıkçı olarak girdi ve Fransa, Afrika ve ABD'yi dolaştıktan sonra Londra'da yaşamaya başladı. Burada Çinlilerin yönettiği **Denizasıırı İşçi Birliği**'ne girdi ve İrlanda'nın bağımsızlık mücadelesini destekledi. Daha sonra Fransa'ya geçti, Fransız Komünist Partisi'nin kurucuları arasında yer aldı. 1922'de Komintern içinde bir güneydoğu Asya bürosu kurulunca Moskova'ya gitti.

1930'da Tayland'da Vietnamlı göçmenleri örgütledi. 1930 kışlığıyla beraber Vietnam'da başlayan köylü ayaklanması devrimci bir nitelik kazanmıştı. Bunda Tayland'da yetiştirip Vietnam'a hücreler kurmaya gönderdiği 200 öğrencisinin rolü çok büyüktür.

Bir Komintern üyesinin ihbarıyla Hong Kong'da ele geçirildi ve altı ay hapis cezasına mahkûm edildi. Fransızlar ise onu öldürmek istiyorlardı.

Hapisten çıkınca, Fransız ajanların kurdukları pusudan avukatı sayesinde kurtuldu. 1934'te Rusya'ya geçti ve Komünist Parti'nin önderleri için açılan *Lenin Okulu*'nda eğitim gördü. 1938'de Çin'e geçti.

Burada Vietnam direnişine destek veren Çinli partizanları eğitti. 1941'de Vietnam'a döndü ve Vietnam Bağımsızlık Birliği'nin kısaltması) kurdu. Fransa'nın hakkında ölüm kararı çıkartmasından sonra sürekli ismini değiştirmiş, en son olarak da "**aydınlatan**" anlamındaki "Ho Chi Minh" adını kullanmıştır. Partiyi örgütlemek için Çin'e döndü ve tekrar tutuklandı. 2 yıl hapiste kaldıktan sonra serbest kaldı. 1945'te Fransız sömürgesi son buldu ve **Demokratik Vietnam Cumhuriyeti** kuruldu.

Ho Chi Minh ve Vietnam Halk Savaşı

2 Eylül'de cumhurbaşkanı oldu. 2 Mart 1946'da Fransa'yla savaş tekrar başladı ve 1954'e kadar gerilla savaşı şeklinde sürdü. Aynı yıl, Cenevre konferansı kararıyla Vietnam ikiye bölündü.

1956'da "Tarım Reformu"nu başlattı. 1960'da da görevini Lao Dong'a bıraktı. 1965'de ABD emperyalizminin Vietnam bombardımanının başlamasıyla komünist direnişçilerin başına geçti ve savaşta oynadığı rolle devrimci direnişin en büyük sembollerinden birisi oldu. 1969 Eylülünde Hanoi'de öldü.

Fransız ve Amerikan emperyalizmine karşı otuz yıl süren Halk Savaşını 1 Mayıs 1975 günü zafere ulaştıran Vietnam halkı, aynı zamanda bir tarihsel döneme damgasını vurmuştur. Ho Chi Minh'in önderliğinde kurulan Vietnam İşçi Partisi'nin otuz yıl boyunca yönettiği Vietnam Halk Savaşı, aynı zamanda tüm feodal ve yarı-feodal ülke devrimleri için eşsiz deneyimler ortaya koymuştur. Bugün Ho Chi Minh'in, yani tüm dünya halklarının "Ho Amca"sının doğumunun 124. yılında, Vietnam'da silahlı mücadelenin başlangıcını bir kez daha anımsatmak önemlidir.

Giap'ın ifadesiyle söylersek, "*Maddi ve teknik olarak güçlü düşmana karşı, zayıf bir ülkenin siyasi ve moral üstünlük temelinde yürüttüğü*" Vietnam Halk Savaşı, "*küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru gelişen*" bir süreç sonucu zafere ulaşmıştır. Vietnam'da savaş otuz yıl hüküm sürdü. Ho Chi Minh önderliğinde komünistlerin Fransız ve Amerikan emperyalist devletlerine karşı 1945'te başlattıkları mücadele, Saygon başta olmak üzere ülkenin tamamı kurtarılanaya dek yani 1975'e dek sürmüştür. Kuzeyde mevzilenmiş komünist güçler, Ho Chi Minh önderliğinde 1954 yılında Fransız emperyalistlerini bozguna uğrattılar. Ülke, kuzey ve güney olmak üzere ikiye bölündü. Beş yıl içinde komünistler, güneyde gerilla savaşı başlattılar.

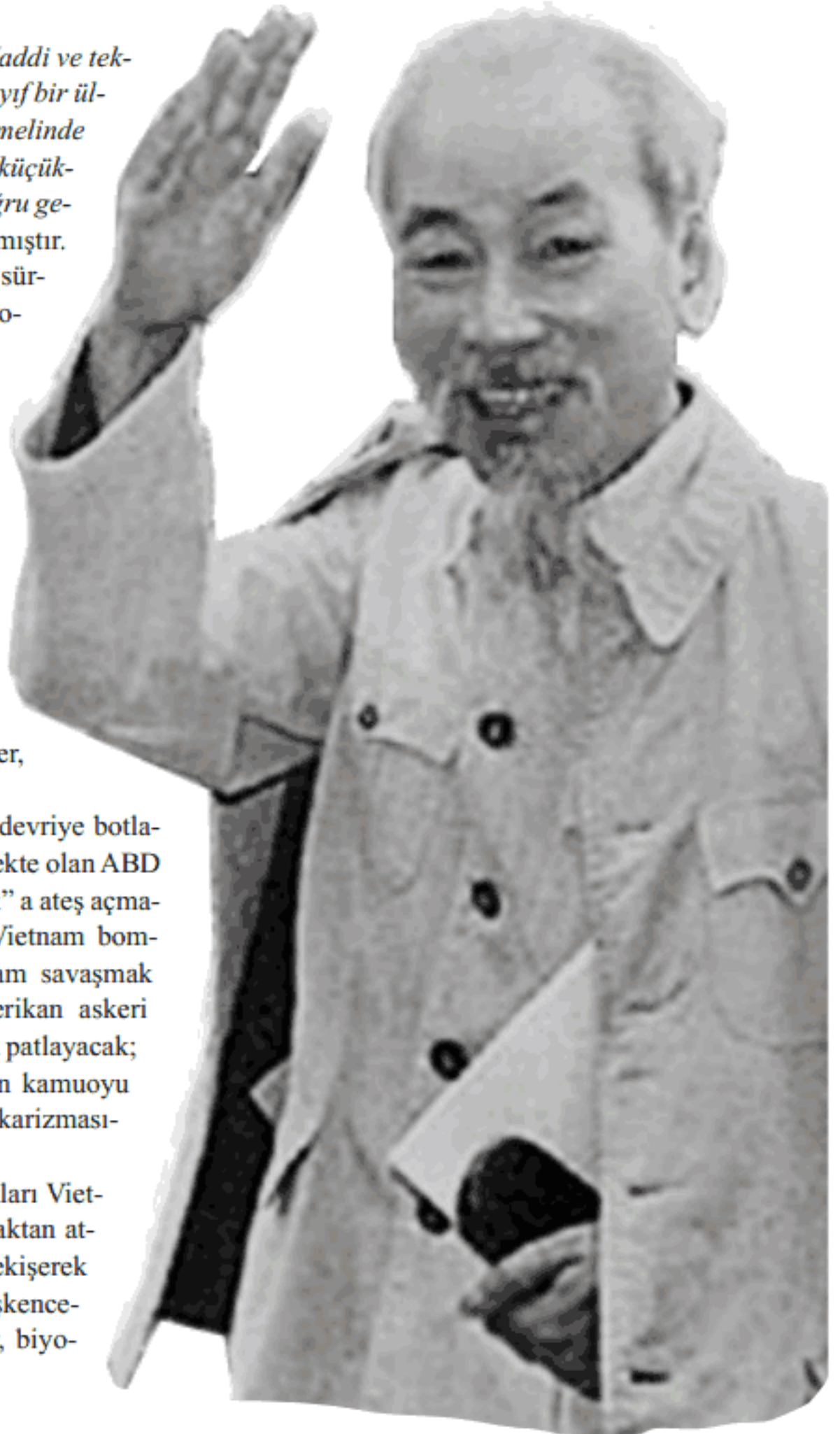
1965 yılında Kuzey Vietnam'ın devriye botlarının, Tonkin Körfezi'nde seyretmekte olan ABD emperyalist savaş gemisi "Maddox" a ateş açmaları gerekçe gösterilerek Kuzey Vietnam bombalanmaya başladı. Kuzey Vietnam savaşmak üzere bölgeye yüz binlerce Amerikan askeri gönderdi. Bu, nihayetinde pahalıya patlayacak; başarısızlıkla sonuçlanacak, oluşan kamuoyu ve yenilgi ABD emperyalizminin karizmasını çizecekti.

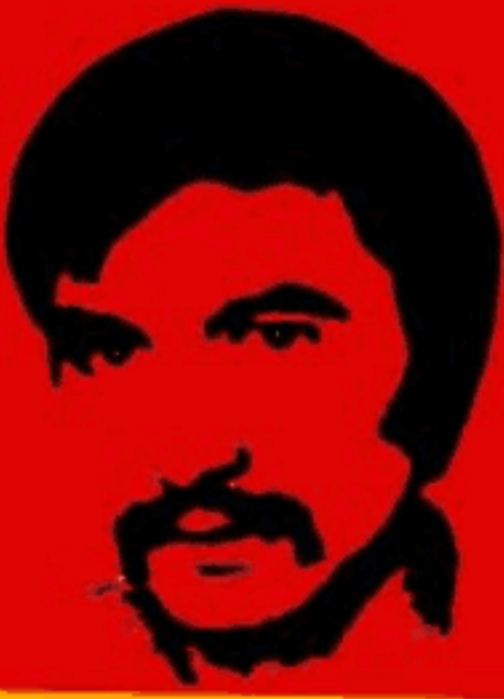
Amerikan askerleri de yakaladıkları Vietkonglar'ı diri diri helikopterle alçaktan atmışlardır (ölümleri geç ve can çekişerek olsun diye). Toplu halde yapılan işkenceler, insanları canlı canlı yakmalar, biyo-

lojik saldırılar, napalm bombaları, köy baskınları, toplu cinayetler ve yağmalar sıradan hale gelmişti.

Ülkenin dağlık orta bölgelerinde bir kasaba olan Buon Ma Thuot'un ele geçirilişiyle savaşın kaderi değişmiş, Kuzey Vietnam güçleri iyice güçlenmiş, moral kazanmış ve iki ay sonra 30 Nisan 1975 tarihinde başkent olan, o zamanki adıyla Saygon'a girmiştir.

Saygon artık bugünün Vietnam'ının kurucusu ve savaşın önderi olan Ho Chi Minh'in adını taşıyor.

Haki Karer
18 Mayıs 1977

**Eşref
Anyık**

**Necmi
Öner**

Yusuf Aslan

Dörtlerin Gecesi
18 Mayıs 1982

Deniz Gezmiş

**Mahmut
Zengin**

Hüseyin İnan

**Ferhat
Kurtay**

Üç Fidan - 6 Mayıs 1972

MAYIS AYI ŞEHİTLERİ

ÖLÜMSÜZDÜR

EIWANÊN

DEMOKRATÊN NÛ

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi | Sayı: 185 | Mayıs 2014 | 2 TL | ISSN: 1302-7506

ÇELİK ALDIĞI SUYU UNUTMAYACAK !

İBRAHİM

KAYPAKKAYA

www.partizanarsiv.net